

БОРБА®

На 1 януари 2007 година България бѣ приета
за равноправен член на Европейския съюз.
Въ София на площадъ “Александъръ Нѣвски” предъ Паметника на Незнайния воинъ
за ознаменуване на събитието тържествено бѣха издигнати знамената
на България и на Европейския съюз.

BORBA®
PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.
JANUARY, 2007

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
P.O. Box 46250, Chicago, Ill. 60646

www.bnfront.com; bnfront.hit.bg

+Д-ръ Иванъ Дочевъ – основателъ
+Д-ръ Георги Папниковъ – редакторъ

Редактура комитетъ

Година 56, брой 1

Книжка сто шестдесет и девета

Януари 2007

100 години отъ рождението на д-ръ Иванъ Дочевъ (7 януари 1907 – 14 май 2006)

Д-ръ Дочевъ за комунизма

Изъ “Шестъ десетилѣтия борба противъ комунизма за свободата на България”

Комунизмътъ като идеология и система е въ противоречие съ натурата на човѣка – противоположна съ неговитѣ вродени качества, наклонности, стремежи и инстинкти, които различаватъ хората единъ отъ другъ и които сж основата на прогреса. Съгласно комунистическия разбираня хората не се раждатъ различни, а по-късно въ живота, съобразно съ това въ какво общество и при какви условия живѣятъ, се оформя тѣхниятъ характеръ и различия. Единъ отъ главнитѣ принципи на комунизма е изравняването на всички чрезъ поставянето имъ да се развиватъ въ едно и сжщо общество и при едни и сжщи условия. Въ действителностъ резултатитѣ сж отрицателни, защото този принципъ е противоприроденъ и защото не е възможно условията и обществото да замѣстятъ качества по рождение, тѣ само могатъ да ги подобрятъ или влошатъ. Условията, при които човѣкъ е поставенъ да живѣе въ комунистическата държава, убиватъ естествения стремежъ къмъ прогресъ и подобрене, ограничаватъ личността и като така способниятъ и надарениятъ не може да се прояви и развие, което, отъ своя страна, се отразява негативно върху напредѣка на обществото въ странитѣ подъ комунистическа властъ и влошава тѣхното социално и икономическо състояние.

Комунизмътъ по идеология и принципи отрича частната собственостъ, забранява частната инициатива, елиминира частния интересъ, което още повече спѣва прогреса въ завладѣнитѣ отъ

него страни. Като се прибави към това, че комунистическата система лишава човечеството от свобода, свободна мисъл, свободно мнение, чието изразяване се преследва, че частният и семеен живот на хората се контролира, че личността е сведена до номер в държавната производствена машина, става още по-ясно защо в тези страни няма напредък, както има в свободния свят, и защо положението на народите под комунистическа власт е така трагично.

Комунистическите водачи разбират тези неща, но за тях няма друг избор. Те знаят, че докато има свободни страни, с които подвластните им народи биха могли да сравняват своето непоносимо правно и икономическо положение, за комунизма съществува една постоянна опасност. Те знаят, че вътре в душата си, макар и да не показва външно, всеки гражданин мрази комунизма и мечтае за деня, в който ще отхвърли тяхната диктатура.

Те знаят, че никога не могат да задържат властта по демократичен път, и затова в комунистическите страни има строга цензура върху пресата, радиото и телевизията. Те не позволяват свободно посещение на Западните страни, контролират допир с хората от свободния свят, допуснати да посетят комунистическите страни. В тези страни има терор и ще има такъв, докато съществува комунизмът, защото това е единственият начин да се държат народите в подчинение.

Върху изминалия период от 70 години от революцията в Русия комунистическите натрапници в контролираните от тях страни продължават да оправдават неуспехите си с това, че те са в война за завладяването на света, след което ще е възможно да се приложи на голямо комунизмът и ще се осъществи обещаният червен рай на земята. Дотогава всички хора трябва търпеливо да понасят страданията, да дават всички поискани от тях жертви и да поддържат комунистическия режим. Онези, които проявяват недоволство или опозиция, се обявяват за народни врагове и се изпращат в концентрационни лагери, в затвори или биват ликвидирани. Това е комунизмът и той няма да се промени, защото този е единственият начин за неговото съществуване.

Илюзия е да се мисли, че с комунистите могат да се сключат честни и трайни договори или споразумения, които да спрат тяхната агресия и да поставят граница между комунизма и свободния свят. Комунистите не могат да изпълнят такъв договор или такова споразумение, тъй като това значи те сами да подпишат смъртната си присъда.

В момента, в който комунистите биха изпълнили такъв договор, те би трябвало да се откажат от програмата си за завладяване на целия свят, а това те не могат да направят, понеже тяхна неотменима цел е тяхното спасение. Веднъж завладели целия свят, народите нямат повече избор – на тях остава само едно: да се помирят и подчинят на комунистическата власт или да бъдат ликвидирани.

Първото и най-важно нещо, от което днес комунистите имат нужда, е време. Те ще направят всички възможни комбинации и трикове, за да заблуждават Свободния свят и да печелят време. За комунистите няма значение колко споразумения ще направят и колко договори ще подпишат. Подпис, честна дума, обещание и пр. съгласно комунистическия морал не ги задължава с нищо. "Целта оправдава средствата" е максимата, от която комунистите се ръководят. Договорите, които те ще подпишат, или споразуменията, които ще направят, ги изпълняват дотолкова и дотогава, докато имат интерес и това ползва техните планове. Щом използването на договорите и споразуменията не могат да продължат в тяхна изгода, те се забравят и хвърлят в коша като непотребна хартия. Едва ли 10 процента от подписаните досега стотици договори с свободните страни се зачитат и изпълняват.

След като Свободният свят даде на комунистите време и възможност да закрепят режима си в Русия, те започнаха своята агресивна политика против свободните страни и предприеха първите стъпки за разширяване на комунизма на Запад. България, фактически граничеща с Съветския съюз посредством Черно море, представлява мост за Съветите на юг и заема важно стратегическо положение в агресивните им планове, вследствие на което тя стана една от първите жертви на комунистически завоевания.

Доц. Димитрина
Нанева**България и
Европейският съюз**

България е вече член на Европейския съюз! Случи се това, за което бленуваха българите, излезли на площада пред Народното събрание в София на 14 декември 1989 г... След 17-годишния посткомунистически преход обаче едва ли днес проблесналата светлина в тунела е вече толкова примамлива. Защото преходът, водещ началото си от една “кръгла маса” и една “нежна революция”, имащи за цел да узаконят икономическото господство на бившата комунистическа номенклатура в условията на либерална демокрация, донесе на народа ни едномилонна икономическа емиграция, незапомнено обедняване на средностатистическия българин в най-новата ни история, турска етническа партия във властта и професионална армия с числен състав, възлизащ на броя на зрителите на един средноголям футболен стадион, патриарх – бивш агент на злокобната ДС, и прекроявана и прекрояваща се национална история и памет, държавно неоспорена генационализация на близо един милион етнически православни българи – т.нар. македонци във Вардарска и Егейска Македония, и пълзяща ислямизация на друг милион от събратята ни, застрашителни размери на демографския ни срив, който през 1999 и 2000 г. се определяше като “пандемия” от германската преса, тъй като във вечността се преселваха над 150 хил. души годишно...

Кървава е цената, която България заплаща за демократичната си ориентация в края на XX век! Като прибавим към нея и съдбовните преमेждия, на които Родината ни и ние, българите като нация, трябваше да устоим през този век, героичния вид на България едва ли може да се оспори!

Съсечена от Версайската система от мирни договори през 1919 г., използвана от Коминтерна като плацдарм за инвазия на Балканите през 1923 и 1925 г., подхвърлена в

обятията на третия съюзник – Сталинския СССР, в Ялта, България онемя от болката по ликвидираните си физически елит и интелигенция през 1944-1949 г. и последвалото я 45-годишно комунистическо безмълвие...

След всичко това трябваше отново като нация да успеем да вдигнем глава и да презърнем идеята за свободата! Нима беше възможно?!

Така се роди митът за прехода у нас. ЕС ни загаде границите, в които трябваше да се осъществи “скокът” от социализъм в демокрация. В отреденото ни жизнено пространство нямаше място за алтернативи. Създадената опозиция, новата българска десница, а всъщност – “демократичният” образ на втория ешелон на БКП и ДС, успешно се справи с поставената задача. Възпитани в интернационализъм, тези кадри безпроблемно се ориентираха в новата обстановка. А тя съответстваше на потребностите им... Тяхната България нямаше минало; или ако имаше, то беше неудобно за тях и те го зачеркваша. Миналото беше “фашизъм” и като такова – недостойно за коментар, при това заклеено още през 1946 г. от предците на някои днешни европейски политици. Иди и доказвай, че т.нар. народен съд е извършен от комунисти над българи в България, при това с международна подкрепа! За съжаление и до днес националното помирение не е легитимен факт от дневния ред на държавата ни. Опитите в това отношение на всички правителства на “прехода” са не само плахи, но и често непоследователни. България все още не е осъдила публично инициаторите и извършителите на своята братоубийствена вакханалия през 1944-1945 г. А и ЕС си затваря очите за тази историческа неправда. В резултат – нацията ни се отчужди от властта, загуби националните ценности и

интереси, а българите се прощават с Оте-
чеството си и просто си отиват...

България се превърна в “регион” – тери-
тория, която трябваше да бъде продадена и
разграбена. Направиха го – г-н Ахмед Доган
твърдеше, че пътят на България към Евро-
па минава през Босфора, г-н Иван Костов
заявяваше, че антикомунизмът е тема “ге-
моде”, а г-н Петър Стоянов приравняваше
националния ни интерес с цивилизационния
ни избор – НАТО и ЕС. Останалото беше
романтика, т.е. несъществуващо. И българите
– политически разединени, икономически
смазани и културно залинели – май им по-
вярваха! И как не – вихрещата се престъп-
ност и мафиотските структури, с които
вкупом и посткомунисти, и демократи не
успяха да се справят (а и защо ли?!), всеки-
дневните улични убийства и кражби, масови
и работническо-мениджърски приватизации,
финансови пирамиди и кредитни милионери,

доведоха до пълен хаос и крах българската
държавност.

Не закъсняха и посегателствата върху
националната ни идентичност. Разни не-
правителствени организации, финансирани
неясно от кого и от къде, поставиха под
съмнение качеството на историческата
ни нация – най-старата европейска нация,
упрекваша ни в липса на гражданско съзнание,
провинциализъм и какво ли още не. Така се
разчисти пътят пред налаганата нова ми-
тология за “свободното движение на хора,
капитали и услуги” в глобалния свят. Тя обаче
забравяше да уточни, че в този нов свят
езикът, историята, религията и културата
на една нация при условие на частичен дър-
жавен суверенитет остават празни думи...
Затова и политиците на България така и не
създадоха доктрина за националната ѝ сигур-
ност – очевидно се чувстваха по-европейци
от другите европейци!

**За да не грешим в оценките и очакванията си, след членството ни в Евро-
пейския съюз трябва да знаем, че Европа не е наше (мое, твое и негово) оте-
чество, а общност от отечества (общност от държави) всяка със своя принос
в съкровищницата на общността, със своите особености, минало, настояще и
бъдеще, наука, изкуство и култура, бит и единство в многообразието.**

*Камен Найденов,
Италия*

Съзнание, чест и... алчност

Ти, скъпи съотечественико, бил ли си затруд-
нен да отговориш на запитването на твои позна-
ти, приятели или събеседници – чужденци: “Коя е
главната характеристика на българина?” Как си се
опитвал да опровергаеш лошата оценка на онези,
които са научили случаите на криминални истории
със замесени българи и държавни организации
(в т.ч. случая с Георги Марков, този на опита за
убийство на папа Йоан Павел II и др.)? Търсейки
опорни точки за отговор, се спрях на три основни
критерия за оценка на личността на каквато и да
е националност.

Ето какво намерих за тях в “Тълковен речник”
от Даниела Дечева, изд. “Атлантис”:

Съзнание – Състояние, способност на чове-
ка да възприема света, да си дава сметка за своите
преживявания и постъпки (в т.ч. обществено и на-
родно съзнание).

Чест – Лично достойнство, съвкупност от до-
стойни за похвала, уважение и гордост качества
на личността.

Алчност – Лакомство, ненаситност (за бо-
гатство, власт, почести и др. подобни).

На базата на тези критерии, добре ориенти-
рани в днешната наша българска действителност,
без особено колебание можем да я опишем на
различни социални нива. Нека започнем отдолу
– семейната и обкръжаващата ни среда, близки,

приятели и познати. Колко от тях ние ценим по посочените критерии? Имаме ли смелост да ги сочим на деца и внуци, без страх, че с такива те няма да преуспеят в живота? Колко са нашите приятели и познати с такива качества, получили нашето уважение и зачитане? Колко от нас без страх изразяват неодобрение от алчността на властници и пренебрегването на интересите на мнозинството от народа? Търсим ли да бъдем правилно информирани за вътрешната и външната политика от източници, които не са дирижирани от властта? Знаем ли последиците от пуснатия глас при избори за тази или онази партия или групировка или тези от наше неучастие? Даваме ли си сметка за нещата (знание и оценка), които ни липсват за общественото ни и народностно съзнание?

Преди няколко години направих за внуците си подробни извадки от данни за историята и и културата на България, които те с интерес четеха. Това трябва да правят младите у нас! Публикуването на важни моменти от нашата история неизбежно допринася за правилната оценка и на съвременните исторически и политически събития.

Четохте ли преди десетина дни публикуваното в пресата, че един от епископите на полската църква е бил доносник на КГБ и в Полша е създадена комисия, която да разследва кариерата

на заемащите големите постове в клира? Какво е направено досега у нас в това отношение?!

Събуди се, скъпи съотечественико, от летаргията, в която си изпаднал, от наследената заблуда за стойностите на живота, насадени от комунистическата идеология! Те не се измерват във власт, пари и себелюбие, характерни за тогавашните властници (и за не малка част от сегашните). От такива няма да остане и следа в историята на родината!

Да се бориш с трудностите в живота, преодолявайки егоизма, лицемерието и алчността, със сигурност ще доведе до трайни резултати и ще осигури децата ни – с открито чело да намерят пътя на успеха.

Българската нация е корава, изтърпяла столетия на робство и десетилетия на политическо потисничество и терор. Тя обаче има хиляди примери на честни и достойни труженици за народно (!) благоденствие и слава на Отечеството.

Не трябва да се съмняваме, че честната и съзнателна част от българския народ ще вземе превес в политическия живот с неизбежен такъв и за икономическия растеж.

Да пребъде България! Здраве, сили и чест на българския народ!

Вместо реквием

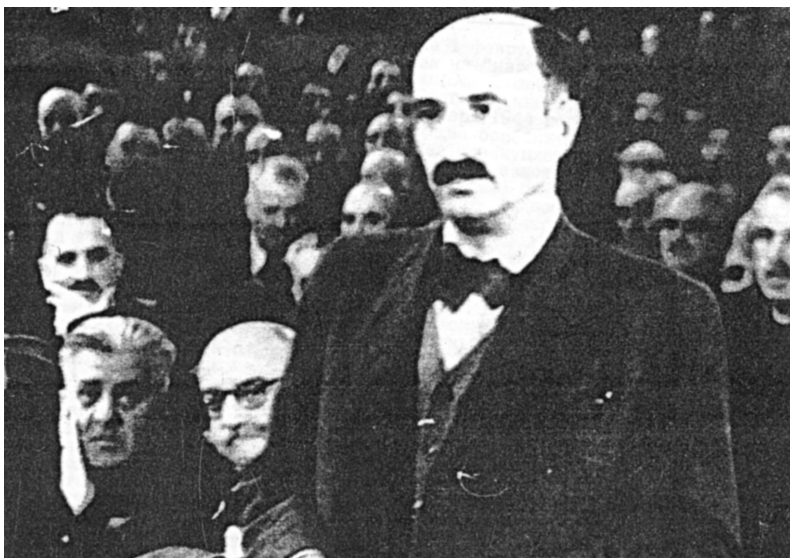
1 февруари 1945 г.

Отново приближава тази зловеща дата – 1 февруари, на която приключиха заседанията на първите два основни състава на “народния съд” – отворителна пародия на съдебна институция. Още същата нощ бяха убити 112 души – осъдените регенти на Царство България, министри, депутати и царски съветници от последните до 9 септември 1944 г. правителства. Телата им бяха нахвърляни и заровени в две бомбени ями, отворени от бомбардировките над София, край които след екзекуцията дълго време ден и нощ пазеше въоръжена охрана от милиционери, защото новите комунистически управници се страхуваха дори и от убитите от тях мъртъвци. На тази дата беше сложено и началото на следващите “съдебни” процеси и произнесени смъртни присъди от други състави на “народните съдилища”, чрез които комунистите се погрижиха да ликвидират за години напред всякаква съпротива срещу тяхното

Полагане на цветя пред паметника на убитите на 1 срещу 2 февруари 1945 г.

господство и да завладеят със съветска помощ България. Тези извънредни и незаконни съдилища според Търновската конституция, която все още не беше отменена, със състави, натъкмени от отечественофронтовски активисти и други национални предатели, лишени въобще от професионални и независими съдии и съдебни заседатели, извършиха така добре своето дело, че техните резултати се усещат и днес. Ето защо сега се чувства необходимост от политически елит, какъвто скоро няма и да има.

На подсъдимата скамейка пред "народния съд" е Петър Габровски – София, 1944 г.

Съдбата бе отредила за участ на загиналите български държавници. Те участваха във властта с едничката мисъл да помогнат на своето Отечество в тези кървави военни години, като запазят неговата цялост. Всъщност погубиха живота си, без да мислят за облаги и материални интереси. Но със своята всеотдайност към Родината постигнаха целта си, като я изведоха благополучно от най-кървавата война, завладяла света. Война, в която всяка минута умираха хиляди хора от всички националности, военни и цивилни, осакатяваха се безброй други и безмилостно се разрушаваха градове и села. Постигнаха го със съзнанието, че запазват народа си, защитават го от вражески подривни действия и не позволяват страната ни да стане бойно поле на чужди армии. Макар и за кратко време те осъществиха и една заветна българска мечта, владяла дотогава години наред нашия народ – създадоха Обединена България.

В крайна сметка всичките им почти нечовешки усилия завършиха за тях с едно: бяха разстреляни в тази леденостудена нощ и погребани, или по-точно захвърлени, в общ и заравнен гроб, останал впоследствие без следа. Години след това убитите държавници бяха непрекъснато хулени и обвинявани, осмивани и презирани, без да посмее някой, от страх от репресии, да се заинтересува за тях и да се опита да изнесе истината за невинността им. Това доведе до забрана, която безмилостно ги затиска, защото най-лесното нещо е да се напада и обвинява покойник, който вече не може, а и няма кой го защити.

От тяхната гибел обаче остана и една поука: че при комунизма и при комунистите нищо хубаво не очаква този, който милее и защитава с всички средства своята Родина, който се грижи и иска да допринесе за нейното оцеляване, за нейния възход и могъщество. Жертвата, която би направил, вероятно ще погуби и живота му, тя няма да бъде оценена, нито разбрана, а само ще обрече на страдания и лишения най-близките му същества, като накрая и той ще потъне в забравата на небитието.

Затова, след като са разбрали и запомнили тази поука и въпреки промените, настъпили сега у нас, въпреки морала на новото време, много хора, които влизат във властта, се грижат преди всичко за собственото си благополучие, за материалните изгоди, които ще могат да постигнат чрез нея, и се стремят единствено да придобият колкото се може повече материални блага и ресурси – не само за себе си, но и за своите помощници.

Туморът ДПС

Превъплъщенията на Сокола – от обикновен доносник до непреодолим Рубикон в българската политика

ОТКРОВЕНИЯТА НА ЕДИН ОЛИГАРХ

“В цял свят всяка партия си има обръч от фирми. Ако мислите, че моите възможности са по-малки от на един банкер, значи нямате реална представа за възможностите на един политик. През изминалите 15 години сигурно половината бизнесмени, които са над средното равнище, са започнали или с мое съдействие, или с най-малко моя усмивка”, заяви в навечерието на парламентарните избори Ахмед Доган. Ако са верни думите му, усмивката на един политик без собствени доходи (с депутатската заплата той погасява глобите за неявяването си в парламента) струва милиони в зелено. До ден днешен обаче Ахмед Доган не е декларирал имотното си състояние, нито е обявил колко нули има след цифрата, с която започва финансовото му благополучие. Естествено, санкции за подобно поведение няма, а и комисията по “Закона Петканов” едва ли ще разследва олигарха, погрижил се да я насели с

Вождовете на антиконституционно регистрираната етническа партия Движение за права и свободи Ахмед Доган, Лютви Местан и Емел Етем (отдясно наляво)

МЛАДИ ДЕПЕСАРСКИ ПРОТЕЖЕТА

“За разлика от олигархизма обръчът като формат и структура възниква и се развива заедно с демократичното отворено общество, пазарната икономика и конкуренцията в нея. Най-важният генератор на мотивацията при обръча е ефективната иновационна дейност, особено в частта на нейната иновативна стратегия. В случая дейността е обща и е изградена върху взаимноизгодна основа. Съобразно с това субектът на отговорността е колективна личност, профилирана от взаимодействието и взаимната зависимост между бизнеса и политиката.” Така теоретично звучеше Ахмед Доган, когато обясняваше основните различия между олигархизма и обръча от фирми. Но скоро след това той се превърна от лектор в рентгенов апарат.

Лидерът на ДПС не бил субект на явлението обръч от фирми. Следователно, ако се придържаме към неговата теория, той не е “колективна личност”, а само скромнен рентгенов апарат, който прави моментна снимка на язвите в държавата и показва “качеството на редица нови явления”. Като си приписва нова обществена функция, Ахмед Доган

ОТНОВО ПРИПОЗНА МЕДИИТЕ

налагайки им този път ролята на хрътки, тичащи по следите на партийните обръчи от фирми. Кога обаче той казва истината? Кога се настрои срещу “медуата”, или кога-

мо “медиата” отвърна на удара, като се занима с неговата личност, но не и с “новите явления”, които той ѝ снима и подхвърля за разследване? Докато лидерът отклоняваше вниманието на журналистите, олигархичната отличничка Емел Етем (заявила на хората, чиито къщи бяха разрушени от наводненията, че проблемът си е техен) с лека ръка успя да прибере в партийните каси разликата между 98-те похарчени за бедствията милиони и отпуснатите за целта 250 милиона, както и отново да стане негов фаворит.

ОБРЪЧЪТ НА АХМЕД ДОГАН

“Имаме обръч от фирми – те ни финансират, ние им помагаме. Просто е – има обекти, кой ще изпълнява, подизпълнители, кой ще консултира и т.н. От ЕС идват между 3,9 млрд. и 5 млрд. евро и май е важно през чий обръч от фирми ще минават. Тези милиарди, които ще ги получим до 2008-2009, бъдете убедени, че рамката на фирмите вече е определена от нас”, каза, прекривайки в новото правителство, Ахмед Доган. В него той е сложил ръка върху три министерства и е гарантирал влиянието си в още четири ведомства, където бюджетните авоари се управляват от чиновници на ДПС. Така партията директно контролира министерствата на екологията, на земеделието и на бедствията и аварията.

ИКОНОМИЧЕСКОТО РАЗУЗНАВАНЕ И ХАЗАРТЪТ

Във ведомството на Пламен Орешарски са поверени на Нухат Зия. Лютви Местан изсмуква държавните ресурси за образование чрез зам.-министърката Мукадес Налбант. Кадърът на сдружение “Толерантност” Искра Михайлова като зам.-министър бди над приходите от строителството, а кадруването на лидера на ДПС в МВР чрез зам.-министър Рауф Мустафа му осигурява достъп до информационните масиви на Румен Петков. Олигархът успя да извие ръцете дори на Сергей Станишев, като не позволи на БСП да отнеме горите от министерството на Нухат Кабил.

С тази рентгенова снимка на властовото състояние на ДПС можем да преговорим и публичната информация за усвоените ресурси от обръча около олигарха, а също да добавим, че Ахмед Доган намести свои хора в ключови агенции и държавни фирми, сред които агенция “Пътища”, НЕК, “Булгартабак”, Държавната комисия за енергийно и водно регулиране.

С този човешки капитал олигархът Ахмед Доган изгражда своята пирамида от зависимости – от първия лесничей до последния министър, омаян от усмивката на лидера. Самият той обаче се отрече от привилегията да е субект на явлението обръч от фирми и наложи колективната вина на “колективната личност”, която обаче не носи наказателна отговорност.

ФАКТИТЕ

През 2002 г. от Държавния резерв изчезва зърно за 10 млн. лв., 106 хил. тона от запасите с жито са били подменени по документи, други над 6 хил. тона пшеница са се изпарили, а управляващите се държат, като че ли това не се е случило. Прокуратурата доскоро водеше вяло разследване, в резултат на което в съда влязоха обвинителни актове срещу фирми-фантоми, а ценни свидетели изчезнаха от страната.

Три фирми, свързани с дългогодишния приятел и бизнес партньор на Ахмед Доган – Мирчо Петков (Циганина), са участвали в търговете, организирани от Държавния резерв през 2002 г. Бизнесменът, който в момента е преминал в нелегалност в чужбина, се е явил на тях с фирмите си “Таврос интернешънъл”, “Митам” ООД и “Петков и Шмалц” ООД. На същите търгове са участвали още близките до ДПС “БТ Снакс” и “Акома” на Кирилка Ангелова, както и “Зига мекс” ООД на члена на Централния съвет на партията Гюнеш Ахмедов. Фирмите получават общо 46 хиляди от деблокираните 106 хил. тона

зърно под формата на стоков кредит, който е трябвало да възстановят в шестмесечен срок с пшеница от новата реколта. Като гаранция Държавният резерв е изискал фирмите да депозират 130 процента върху стойността на предоставеното им жито и да платят ДДС, което прави по 54 лв. на тон. Излиза, че

ДЪРЖАВАТА СУБСИДИРАЛА ФИРМИТЕ

с 16 млн. лв. – факт, установен дори от парламентарната временна комисия, оглавявана от генесар. През 2003 г. редица фирми, отново близки до ДПС, участват в нов търг за деблокирането на 94 тона зърно от Държавния резерв. То е изкупено чрез стоковите борси по 170 лв. на тон, а в края на годината, за да се успокои пазарът, е внесено почти същото количество, но вече срещу 340 лв. за тон. Тоест фирмите са прибрали добри пари от продажбата на зърно в чужбина, а държавата е ощетена с около 15 млн. лв.

Приходите от горска сеч за генесарските фирми са около 135 млн. лв. годишно. Наскоро земеделският министър Нухат Кабил надделя над коалиционния партньор БСП и не допусна обособяването на отделна агенция по горите, която щеше да отбие част от бюджета на ведомството му. Иначе разпределението на фирмите за сеч става без търгове (нищо, че законът го изисква), а с обикновено писмо от Министерството на земеделието, издавано на фирмите от обръча на Ахмед Доган.

Непосредствено след смъртта на Илия Павлов се заговори, че Ахмед Доган е поел част от неговия бизнес. Шофьорът на убития богаташ в момента е

УПРАВИТЕЛ НА САРАИТЕ НА ЛИДЕРА

на ДПС, вече като крупен бизнесмен. Малките феодали, следвайки примера на вожда, също са създали скромни пирамиди, чиито основи са изградени от фирми, а на върховете им стои по един депутат. Това са Рамаган Аталай, Лютви Местан, Ремзи Осман, Юнал Тасим, Касим Дал, Юнал Лютфи. Всеки си има разпределение, ресор, всеки е откровен лобист на своя кръг от фирми в парламента и правителството. Лютви Местан кадрува и усвоява пари от образователното министерство. Рамаган Аталай се е включил в транспорта и строителството. Ремзи Осман дели мездан с БСП за парите по инфраструктурните проекти в селските региони. Юнал Лютфи, Юнали Тасим и Касим Дал пък са архитекти на запълването с генесарски кадри на местната и централната администрация. Всичко е парцелирано, а движението на парите се осъществява предимно чрез комисионните от спечелените от обръча обществени поръчки. Затова и в новия Наказателно-процесуален кодекс

ИКОНОМИЧЕСКИТЕ ПРЕСТЪПЛЕНИЯ СЕ НАКАЗВАТ С ГЛОБИ

а не със затвор, както бе досегашната практика. Управляващите и най-вече ДПС усилено се подготвят за момента, в който няма да бъдат на власт, макар че може би такава перспектива се очертава едва в далечния хоризонт на политическото ни бъдеще.

Ахмед Доган направи опит да се разграничи от тезата си за откровената корупция, лансирана чрез строго научните трактовки в конгресния си доклад, който самият той не бил писал. *“Аз направих опит да ви направя една рентгенова снимка за редица нови явления през последните пет-шест години. А вие ме обвинихте в качеството на апарата, който прави тези снимки. Аз ви давам някаква визия за негативни явления, вие ме обвинявате мене като субект на тези явления. Разликата е огромна, така че трябва да си помагаме взаимно и аз съм на ваша страна”*, заяви пред журналисти лидерът на ДПС.

Както българинът се снишава пред заплахите на властта, така екзалтирани репортери запърхаха около Ахмед Доган, възхищавайки се от безочливата му демагогия. *“Ако*

намерите фирма на ДПС, аз лично ще съдействам за най-бързата намеса на прокуратурата. Много е рудиментарно да мислите, че една партия има система от фирми. Аз с обръча искам да ви подсказва нещо друго. Не става въпрос за една партия, а става въпрос за всички партии. Така че не обвинявайте апарата, който е направил рентгеновата снимка, а се вгледайте в самата снимка”, закрепи мира с “журнализма” Ахмед Доган.

Отличените с еднинични имена сътрудници на ДС досущ приличат на екземплярите от фауната на подземния свят, също еднинично наименувани и станали емблема на българския преход. Дали ще бъдат Гоце, Андрей, Иван, Емил, Сава или Маймуняка, Очите, Макарона, Крокодила или Мацолата, все едно. Всички произлизат от един и същи клоунинг – този на Държавна сигурност. А Западът, получил в наследство агентурата на ЩАЗИ, все повече осъзнава за каква икономическа и политическа обвързаност става дума и каква ерозираща деструктивна помия заплашва да залее еднинното европейско семейство.

Диана ЦАНКОВА,
Омар ХАЛИФ

БЕЛЕЖКА НА РЕДАКЦИЯТА

Някои от читателите на “Борба” може би ще останат озадачени от вниманието, което отделяме на партията Движение за права и свободи (ДПС) и нейните вождове. Това правим съвсем съзнателно, надявайки се, че вдигаме знамето на протеста и бием тревога за застрашената сигурност на отечеството ни България. Фактите са тези, които ни дават основание за по-задълбочено навлизане в “дебрите” на етническата, противоконституционно създадена и съдебно регистрирана партия ДПС. Ако това нарушаване на конституцията и съдебното регистриране на тази партия не криеше многозначещи – граничещи със сепаратизъм, последици за родината ни, едва ли би било в ползрението на “Борба”. Но отминаване в движение на етно-религиозното обособяване на смесените райони в България, в които местната административна и икономическа власт, особено след последните общински и парламентарни, а също не и президентски избори, се конструира изключително на етническа основа, би било бягство от национална отговорност. Обстоятелство, несъвместимо с принципите, заложили в 55-годишното съществуване на списание “Борба”. Изключено е то да бъде мълчалив наблюдател особено когато в тези райони се мобилизират институции за духовно въздействие на населението. Българският език в Лудогорието и Кърджалийско упорито и съзнателно се измества в учрежденията от турския, пред което централната власт си затваря очите и ушите. Това подхранва илюзиите на турскоезичното население за самостоятелна власт и ескалиращо засилва етническото напрежение. Джамийските настоятелства, импулсирани от срещите си с турски дипломати и народни представители в българския парламент, избрани от квотата на партията ДПС, включително и министри, в чиито министерства негласно официален език е турският, интензивно строят джамии и масово откриват училища, спонсорирани незнайно от кого. Но не е трудно да се досетим, че това са ислямски фундаменталистки организации и фондове, които оказват духовен натиск върху българоезичното население, притискайки го икономически.

Нашата позиция по въпроса е непоколебимо ясна!

Република България съгласно конституцията е еднонационална държава, в която официален език е българският и която забранява образуването на партии на етническа основа. Все още може, докато не е станало късно, законността да възтържествува.

Ние сме институционалисти и списание “Борба” и занапред ще пледира върховенството на закона да бъде в основата на държавността, стриктно да се изпълнява и да бъде прилаган към всички и за всичко с цялата си строгост.

Гражданство, народност, произход и език

Улисани от приемането ни в ЕС и отвратени от демонстративната престъпност, напомпана със самочувствие за ненаказуемост, покрай нас почти незабележимо стават процеси, които реално застрашават основите на българската гържавност и народност.

Следващите редове не трябва да се тълкуват като изблик на емоционална нагласа, а са продуктувани от констатацията на явления, за които информацията е съвсем спорадична и оскъдна. И което е най-странно, официалната гържавна реакция е трудно забележима, безпомощна и наивна. Защото успоредно с безпринципните политически ухажвания и флиртове, тихомълком и в името на “благородната идея за междуетнически мир”, планомерно, но много успешно се ерозира целостта именно на българската гържава.

Всъщност за какъв “етнически мир” става дума. Та ние, жителите на нашата страна, независимо от своя етнически произход никога не сме имали никакви проблеми в общуването, провокирани от този произход. Българските граждани повече от сто години след освобождението на страната ни от отоманска власт са проявявали изключителна толерантност помежду си, без да се влияят от своя етнически произход, независимо дали става дума за арменски, турски, еврейски, влашки или гръцки. Използвам понятието **български гражданин**, защото това се отнася до всички потомци на различните етноси, чиято **родина е не онази, свързана с техния произход, а мястото, където са се раждали, живели и умирали техните родители и прадеди**. Всички те в продължение на повече от един век са живели къща до къща, децата им са отраствали и другарували заедно, споделяли са своите радости и мъки, подпомагали са се във всекидневното си битие и винаги са

чествали заедно своите празници, независимо от верската си пристрастност. А когато някои от тях са били подлагани на някаква заплаха, същите тези граждани са реагирали спонтанно и успешно в тяхна защита. Нека си припомним за българските граждани от еврейски произход, спасени от геноцида на хитлеристките концлагери.

И днес още, ако престъпната политическа слепота на угодниците на тоталитарния режим в България през 1986 г. не беше запратила камък в кошера, не етническият мир, а **истинското съотечествено мирно и добросъседско съществуване въобще нямаше да бъде коментирано, защото е било и се е възприемало от всички като нещо напълно естествено**.

Защо се промени всичко това днес е ясно и за децата. В суматохата на промените и настъпилния хаос мнозина реализираха престъпните си стремежи както в политическата, така и в икономическата сфера. От тази недостойна надпревара за обогатяване се възползваха и промъкнаха трайно и в политиката, и в икономиката известни екстремистки елементи. Прилагайки различни непочтени средства и непрекъснато спекулирайки с “етническият мир”, за чийто гарант се бяха самоопределили, те създадоха и регистрираха напълно противоконституционно партия, наречена от тях Движение за права и свободи.

За какви “права и свободи” става дума? Та нима преди 1986 г. българските граждани с турски етнически произход не бяха привилегирани в много отношения? Дори за влизане във висшите учебни заведения? Та нима някой им е пречил да заемат гържавни и обществени длъжности съобразно тяхната подготовка и квалификация? А след извършените промени през 1989 г. какви техни права и от кого са били застрашавани? Нещо повече, новата конституция, добра или лоша,

настойчиво и безапелационно защитаваше не само техните, но и правата на всички етноси, както и личното им право да изповядват собствената си религия.

Конституцията, където в чл. 5, ал. 1 се казва, че тя е “върховен закон и другите закони не могат да ѝ противоречат”, разпорежда в чл. 6, ал. 2: “Всички граждани са равни пред закона. Не се допускат никакви ограничения на правата или привилегии, основани на раса, народност, етническа принадлежност, пол, произход, религия, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично и обществено положение или имуществено състояние.”

И щом това е така, щом основният закон на България защитава правата и свободите на всички граждани, без разлика на произход, вяра и т.н., кому е притрябвало това “Движение за защита на правата и свободите”? Дали това не е опозиция на Конституцията, или е откровена проява на недоверие в нейната действеност? Не се ли поставя това движение над основния закон на държавата, към която очевидно има съмнителен пиетет? Но Конституцията се осъществява от изпълнителната власт, а Движението за права и свободи не е преставало да участва в управлението под най-различни форми или го е подкрепяло безусловно. То дори участва във властта не съразмерно с частта на неговия електорат. Какви права и свободи ще защитава това движение и от кого?

Без да коментираме неговата противоконституционност, днес, когато е във властта, това движение би трябвало да се саморазпусне, защото неговите представители разполагат с огромен властови ресурс да защитават тези “права” в изпълнение на Конституцията, както и всички останали.

Но за да бъдем съвсем наясно с понятията, нека изложим как самата Конституция дефинира понятието “гражданин”.

Член 25, ал. 1 гласи: **“Български гражданин е всеки, на когото поне един родител е български гражданин или който е роден на територията на Република България,**

ако не придобива друго гражданство по произход...”

И никъде не се говори, че гражданите от чужд произход трябва да имат различен от останалите статут. Оттук следва и изводът, че българският гражданин е българин, независимо от своя произход. Той може да бъде българин от румънски произход, от гръцки произход, от еврейски произход и, разбира се, от турски произход. Българин от турски произход. Когато отиде в чужда страна, никой не пита какъв е неговият произход. Когато заловят роми, граждани на България, които извършват неправомерни действия в чужда страна, не ги назовават иначе, освен българи. Произходът въобще не се взима под внимание.

Всеизвестно е, че народът на Съединените американски щати се състои от пришълци с най-различни етнически принадлежности. Но те всички се наричат американци. И заявяват това с чувство на гордост. А американският държавен флаг се вее от почти всяка сграда. Да не говорим за Швейцарската конфедерация.

Между другото за какъв произход става дума? Кой може да твърди със сигурност какъв е неговият етнически произход? Българите ли, на чиято територия са живели какви ли не етноси, като започнем с траки, гърци и различни славянски племена, далеч преди българите да се настанят трайно в нея. Припомнете си завоевателните набези на хунските племена или кръстоносните походи, османското нашествие и последващото трайно присъствие, та дори и Освободителната война.

Що се отнася до онези, които приемат себе си за турци по произход, достатъчно е да им припомним, че османската армия не се е състояла само и единствено от турци. В нея са участвали черкези, араби, арнаути, персийци и какви ли още не от огромната по онова време империя. А да не говорим за еническото присъствие, чийто произход е добре известен на всички.

Така че, ако се върнем на това кой какъв е, определението го дава Конституцията

на България: “Български гражданин (разб. българин) е всеки, който... е роден на територията на Република България...”

Той може да бъде българин – от еврейски произход, от турски и от всякакъв друг вид произход, но е и си остава българин. Той притежава всички права и носи всички задължения като останалите българи. И е съвсем недопустимо да развява знамена, символизиращи суверенитета на чужди държави. Коемо правят на някои места кметове, избрани от електората на ДПС, и още по-арогантно някои народоотстъпници от Югозападна България, принадлежащи към ОМО “Илинген”, които развяват държавното знаме на новата македонска република. Въпреки че в Закона за държавния печат и националното знаме на Република България изрично е указан редът, местата и случаите, когато се поставят националните знамена, както и тези на чужди държави.

За какво говори подобно поведение? Какво се цели всъщност? Много ясно, че подобни прояви, както и някои непремерни или явни изказвания на ръководители на известното Движение са открито антибългарски с един галечен, но ясен прицел. И днес най-отговорни фактори на същото движение с нескрити намеци или открити заплашвания говорят за възможността от взривяване на етническия мир, ако... И това ако не е политически рекет – не мога да намеря по-точна дума. Заплахата е очевидна и чертае перспективи подобно на онези в Косово. Сепаратистките амбиции на върхушката от ДПС се потвърждават от **превръщането на някои райони от страната в своего рода анклави**. В местните управи по тези места се говори открито на турски, а на онези, които не го правят, просто отказват обслужване.

Член 3 от Конституцията на Република България постановява: **“Официалният език в републиката е българският.”**

Член 35, ал. 1: **“Изучаването и ползването на българския език е право и задължение на българските граждани.”**

Алинея 2: **“Гражданите, за които българският език не е майчин, имат право наред със задължителното изучаване на българския език да изучават и ползват своя език.”**

Задава ли си някой въпроса колко открито назовани **турски училища** има в страната. Удивително е, че не по-малко от 500. И никак не е ясно дали в тях задължително и приоритетно се изучава българският език, както разпорежда нашият основен закон.

Заедно с това в предприятията, собственост на “турски” богаташи, като условие за назначение е кандидатите да бъдат мохамедани или да приемат исляма. Дори върху мирното и сговорчиво мохамеданско население, към което изпитвам истински симпатии, се упражнява силен финансов и религиозен натиск, а понякога и откритата заплаха за физическа принуда.

Член 14, ал. 4 от Конституцията разпорежда: **“Не могат да се образуват политически партии на етническа, расова или верска основа, както и партии, които си поставят за цел насилствено завземане на държавната власт.”**

А чл. 13: **“(1) Вероизповеданията са свободни.**

(2) Религиозните институции са отделени от държавата.

(3) Традиционната религия в Република България е източноправославното вероизповедание.

(4) Религиозните общности и институции, както и верските убеждения не могат да се ползват за политически цели.”

Нещата обаче вече са ескалирали до степен в някои министерства на България, оглавявани от представители на ДПС, определящи своя етнически произход като турски, да се говори изключително на турски и мълчаливо да се отказват услуги на гражданите, които говорят на официалния български език.

И по същество – каква е тази партия, която се назовава Движение за права и свободи? Има ли някакво политическо кредо, което да оправдава нейното съществуване

и какво е то? Оказва се на практика, че тази партия, чиито особености са в пълно противоречие с чл. 11 и чл. 13 от Конституцията, всъщност с поведението си **ограничава именно правата и свободите на българските граждани от всички останали етноси.**

Съвсем не е необходимо да задълбочаваме анализите на ситуацията, но очевидно подобно поведение генерира с пълна сила ответна реакция у мнозинството от българското население. Именно така може да се обясни появяването на различни екстремистки, националистически, ксенофобски и расови настроения и в частност създаването на партия “Атака”. Е, тогава къде е приносът на Движението за междуетническият мир?

Но най-странното е, че всичко това се търпи от официалните власти, които претендират да се наричат български. Подобно щраусово поведение със заравяне на главата в пясъка не предвещава нищо добро за бъдещето и мира в нашата страна. Политическите игри и компромиси единствено за да се задържи определено управление по-дълго на власт осигуряват съмнителни и кратковременни успехи. Това пролича особено ярко при отминалите президентски избори, зависими в много голяма степен от политическата

подкрепа на “турския електорат”. Който, от своя страна, се намира под тоталния религиозен и икономически натиск на известните вождове на Движението за права и свободи, на които президентът се оказва доброволен заложник.

Докато се позволява на това “движение” да играе ролята на балансатор в политическия живот на България, рискът да бъде взривено равновесието е надвиснал в застрашителна близост. Би било проява на непростима политическа слепота и глупост отделните партии да не осъзнаят, че **техният главен приоритет не е състезанието между тях за предимство в управлението, а да отстояват фундаменталните национални интереси.** Очевидно в родината ни е заложена опасна бомба със закъснител, чието избухване може да се очаква в съвсем недалечно време. И това ще настъпи, ако не бъдат изпълнявани все по-нарастващите претенции за властови и финансови приоритети от страна на главатарите на противоконституционната организация, неуместно назована Движение за права и свободи. **Но това вече няма да бъде “етнически мир”, а позорна капитулация!**

Нима може да се търпи равнодушно подобна арогантна гавра с националното ни достойнство?!

Архивите са
живи

Агентурна група “Х-11” (Справка)

Документ Но 6 – досиета със знаци от И-1 до И-13 (разшифровани от У-1 до У-13), както следва: Георги Филипов – У-1; Васил Златаров – У-2; Константин Конов – У-3; Кирил Андреев – У-4; Илия Станев – У-5; Илия Поп Николов – У-6; Григор Петков – У-7; Христо Въчев – У-8; проф. Цветан Стойнов – У-9; д-р Владимир Абаджиев – У-10; Пиер Николов – У-11; д-р Марко Марков – У-12; Димитър Андреев – У-13. В справката под документа Петър Петров пише, че той е представен на генерала, за да знае, че това са хора, “включени в разузнавателната работа”. Както става ясно от

разпределението им по категории, повечето от тях не са знаели, че обслужват РО. **Такъв е случаят с Васил Златаров. За него ген. П. Вранчев лично пише: “Същият Васил Златаров, без да му е ясно и на самия него, използвах в системата на разузнаването...”**

Документ 7 – разкрити сътрудници на ДС. Документът съдържа списък от 20 имена. Петър Петров отбелязва: “1. Отец Генади (Георги поп Ценов) – по информация на генерала, 2. Николай Цонков – по информация на генерала, 3. Юлиан Стоянов – по информация на генерала, сътрудник

на РО, 4. Рашко Рашков, 5. Георги Георгиев, 7. Михайлов, по самопризнание пред Димитър Мишев, 8. Атанас Стефанов (Наско) – въз основа на негови прояви. Имена, които сами са се разкрили пред мен като вербувани сътрудници на ДС, както следва: Жени Караиванова и Христо Петров (Волник).”

Документ 11 – масонството. След статията на Георги Димитров “Масонските ложи са национална опасност” ген. П. Вранчев поставя задача на групата Х-11 да навлезе в масонските среди и разкрие лицата и тяхната дейност.

Документ 104 и Документ 105 – списък на масоните в България, предаден на групата от ген. Вранчев, материали и литература.

Документ 79 – съдържа данни за издадените задгранични паспорти на Петър Петров под името Любомир Найденов Бояджиев – търговец, и Илия Станев под името Стефан Папазов. Заминахме в чужбина, пише Петър Петров, “под маската на разузнавателни задачи”. В Австрия те престояват 6 месеца и се свързват с 39 лица от легионерските организации, членове на “Отец Паисий”, студенти и др. Разузнавачът от РО Стефан Милев е изпратен от ген. Вранчев под формата на лечение във Виена да им предаде 5000 шилинга. От документите е видно, че Петър Петров и Илия Станев са успели да установят в Австрия канали и шифър за връзка с България. Груповият началник в РО Кирил Андреев оценява: “Задачата бе изпълнена успешно.” И тъй като се очаква изпращането на емигрантски групи с цел извършване на диверсионни актове и свързването им с групи със същите наклонности в страната, задачата на РО е под предлог на “координация и укривателство” да се установи постоянен контакт с тях в чужбина. Така, продължава Кирил Андреев, се цели “улесняване разкриването и обезвреждането им”.

Документ 61 – представлява план за действие в чужбина. “Преди заминаването ми на почивка, пояснява под него Петър Петров, ген. Вранчев ми възложи да използвам почивката си, като изработя един план за разузнавателна дейност в чужбина. Планът е представен на генерала лятото на 1947 г.” А в **Документ 87** са посочени лицата и функциите, които те ще изпълняват по работения от Петър Петров план. Те са следните: “1. Главен ръководител – Петър Петров или Кирил Андреев със седалище Италия. 2. Организатор – д-р Ангел Тодоров със седалище Австрия. 3. Сътрудник в Берн (Швейцария) – д-р Марко Марков или д-р Владимир Бояджиев или проф. Цв. Стойнов. 4. Сътрудници в Париж (Франция) – Христо Вьчев

или д-р Владимир Абаджиев. 5. Деятели (уволнени офицери със специални задачи в чужбина) пор. летец Дянко Г. Марков, пор.о.з. Вазов, подпоручик летец о.з. Иван Костов Иванов, пор. о.з. Абаджиев, капитан Гоев. 6. Спомагателни центрове в Австрия – Виена: д-р Ангел Тодоров, Цанко Станчев и Георги Лазаров, Залцбург – д-р Корбанов, Инсбрук – Атанас Николов, Анатоли Панов, Васил Ваилев, Мюнхен – Атанас Николов.”

Следва списък на лицата, които трябва да преминат подготвителни курсове “за специални задачи в чужбина”, а именно: “По политическа подготовка – Петър Петров; по специална подготовка – поручик летец Дянко Г. Марков, поручик Пенчо Анастасов и подпоручик Цано Д. Цанов; по физическа подготовка – Илия поп Николов; по тактическа подготовка – д-р Марко Марков (език и обноски) и Петър Петров (шифър).” Този списък е одобрен от ген. Вранчев.

Документ 39 – позиви, военен съд. Приложените позиви са изработени в групата Х-11 и утвърдени от ген. П. Вранчев. Изпращани са на предварително набелязани офицери “за атакуване”. Целта е разкриване, групиране, предаване и унищожаване. Кирил Андреев пояснява: “издадени провокационни позивчета, с които бе провокиран Военният съюз и Марко Иванов, установен пряк контакт и конспиративна връзка чрез действащи офицери”. Илия поп Николов допълва: “Във войската посочихме в София и провинцията наши съидейници офицери, изградихме групи и връзки, печатахме нелегални бюлетени с надпис “К.Н.С.”, които се циклостираха в РО, донасяхме за срещи и разговори с Военния съюз, за разкриване на конспирацията.”

Документ 48 – реч на Бърнс. Става въпрос за разпространяваната през лятото на 1946 г. фалшифицирана реч на министъра на външните работи на САЩ, която той “бил произнесъл” или “щял да произнесе” на Парижката мирна конференция. Същата е размножена от Лиляна Добрева – чиновничка в магазина на Илия поп Николов. Вината обаче е хвърлена на дъщерята на лидера на РСДП(о) Коста Лулчев Виолина, която е осъдена на 3 години затвор.

Документ 99 – информация за висшите офицери. По нареждане на ген. П. Вранчев са събрани сведения за мнението и поведението около събитията в страната: о.з. ген. поп Димитров, о.з. ген. Янчулев, о.з. ген. Сираков, о.з. ген. Банов, о.з. ген. Георги Попов – есента на 1947 г. Задачата, се отбелязва в документа, е била изпълнена от Георги Филипов, Илия поп Николов, кап. Минов и

пор. летец Дянко Марков. Кирил Андреев допълва: “Поставен бе постоянен с.с. за наблюдение на ген. полк. Ив. Попов, полк. Стоянов, ген. о.з. Сираков и близките им офицерски и политически среди.

Документ 98 – анкета във войската. Задачата е поставена от ген. П. Вранчев на 31 октомври 1947 г. с цел да се разбере какво е политическото настроение сред действащите и запасни офицери. Участват: В. Златаров, Г. Филипов, К. Андреев, подпоручик Цано Д. Цанов, поручик Ценчо Анастасов, поручик летец Дянко Г. Марков.

Илия поп Николов пише: “С разкриването на Военния съюз приключиха задачите във войската, след като от време на време правехме анкети за политическа благонадеждност на офицерите, възпитаници на Военното училище преди 9 септември.”

Агентурната група X-11 съвместно с ген. П. Вранчев разработва специална система за работа сред опозицията. Целта е пълно и точно осведомяване на РО за ръководствата и щабовете на опозиционните партии – какви решения вземат и какво възнамеряват да предприемат. Това става по думите на Илия поп Николов “чрез изграждане на малки групи и ядра от сигурни наши хора за разузнаване и акции”. За осведомяване се използват и приятелски връзки с влезлите преди това в опозиционните партии легионери. “По тая линия – обобщава Илия поп Николов, както и чрез личния контакт с шефовете отгоре – разкриване, оголване и разбиване на опозицията.”

Друга форма на работа сред опозиционните партии е “предизвикване на смутове, диверсии, вражди и ежби”, както и “поддържане също готовност за превземане отвътре крепостта”. Както се подразбира, за всичко това знаят само ген. П. Вранчев и неговите сътрудници от X-11.

Петър Петров изготвя списък на легионери – членове на опозиционни партии, изпълняващи съответно възложените им задачи, без да знаят, че обслужват РО. В БЗНС (Никола Петков) са посочени имената на 9 легионери, в РСДП(о) – 6, в Демократическата партия – 2, в Радикалната партия – 1, в НС “Звено” – 3, в Национал-libералната – 1. В тази връзка в архивата на X-11, намерена от ДС, са открити следните документи:

Документ 90, съдържащ доклади на Григор Петков (платен организатор при БЗНС (Н.П.) от 12 октомври 1946 г., 2 ноември 1946 г., 3 май 1947 г., 12 юни 1947 г. и др.

Документ 91 – информационни доклади за Демократическата партия, написани от Петър

Петров по устни сведения на Васил Златаров – общо 9.

Документ 92 – информационни доклади за РСДП(о) от Христо Петров-Волник за срещата му с Кръстю Пастухов и на Васил Златаров за срещата му с Леонид Търпанов. Доклад от 16 януари 1946 г. за срещата на Илия Станев с Георги Петров от национал-libералната партия и др. Особеното в изброените дотук всички доклади е, че те са подписани с номера на Петър Петров – X-11, и написани от него, като с номера с отбелязани лицата, от които е получена съответната информация.

След арестуването на Никола Петков и удара върху опозицията X-11 получава нови задачи. Кирил Андреев пише: “Направени бяха доклади и анкети за политическите настроения и намерения на разгромените реакционни политически среди и социални слоеве във връзка с политическите събития и обществените мероприятия.” Събрана е информация във връзка с Декларацията на деветте комунистически партии в Полша, за договора с Югославия, национализацията, изявленията на Георги Димитров и т.н.

Агентурната група X-11 работи и по линията на македонските организации. Да установи контакт с тях е натоварен Илия поп Николов. Той провежда срещи с Ризов, Ат. Пашков и други техни съмишленици. Отделно от него Петър Петров се свързва с Иван Иванов – председател на студентската македонска организация “Шар” до 9 септември 1944 г. “Установеният контакт – пише Илия поп Николов, бе прекъснат поради арестуването на тая група терористи от властта и по-късно ликвидирането ѝ.”

Друга задача, възложена на Илия поп Николов и Петър Петров, е да съдействат за залавянето на Дочо Христов – бивш министър на вътрешните работи, подсъдим по “народния съд”. По предварителни сведения на ген. Вранчев той се укрива в Балкана около Севлиево с помощта на легионери, които го снабдяват с храна. Каналът е разкрит и задачата – изпълнена.

На агентурната група X-11 е възложено **да провежда разузнавателна дейност и в собствените си легионерски среди.** Пряк изпълнител е Петър Петров с активното сътрудничество на Илия Станев и Илия поп Николов. В обобщен вид той я определя така: “Да се донася в цифри броят на сигурните легионери и на огъналите се такива; да се донася за участието на легионери в местните опозиционни партии и звено; да се донася за съществуващите конспирации – открити и неоткрити, и да се установява връзка с неоткритите.” Кирил

Андреев допълва: “Дадохме сведения и за легионерската конспирация в София, за организацията в Пловдивския гарнизон – въздушните войски.”

От своя страна Илия поп Николов “засича” в бар “София” легионерите Петър Вутов, Кирил Ненов, П. Спасов от крилото на Иван Дочев. “Бяха – пише той – оформили група, включваща още Ал. Додов, Ставрев, инж. Минев и др.” През 1945 г. в РО се получава информация, че цяла група въоръжени легионери от Белослатинско се готви да мине в нелегалност. По нареждане на ген. Вранчев със случая отново е натоварен Илия поп Николов. “Повиках – пояснява той – нашата връзка за хората на Иван Дочев – Петър Кирков Спасов, и му вмених в дълг да спре, овладее и правилно ориентира Белослатинско.”

По повод обвиненията на ДС в “двойна игра” Илия поп Николов обстойно обяснява: “Нито аз, нито другарите ми сме лъгали генерала. Напротив, лъгахме всички останали наши другари в страната, че не сме изменили на фашистката идеология, че сме такива от две години, ние поддържахме духа на нашите другари. Създавахме им перспективи за политическо проявление на средата ни, като организирана цялост – в лансирания пред нас от генерала “Блок на безпартийните”. По-нататък той пише: “Аз не един път съм поставил въпроса на генерала да влезем в компартията, да бъдем завербувани, подготвени политически и подпомогнати в нашата извънразузнавателна дейност да извършим прелома в нашата среда, като на властта остане да респектира всяка проява на своеволия

и провокация в ония наши другари, останали на твърди фашистки позиции.” Искането обаче е отхвърлено от ген. П. Вранчев не само като неприемливо, но и невъзможно от гледна точка на БРП(к). При това положение Илия поп Николов пояснява: “Оставаше ни само изпълнението на разузнавателните задачи – без да знаят сътрудниците кому служат, на какви политически или организационни основи – само очакващи надежди от промяна на режима чрез война.”

В документ-сведението до Министерството на правосъдието ген. П. Вранчев, вече като бивш началник на РО при ЩВ, пише: “Процесът на така наречения Легионерски център (нак.о.х. дело 1226 по описа за 1948 г.) бе, меко казано, нереален процес, подсъдимите по който получиха тежки присъди, вместо награда за заслуги към републиката.”

А на заседанието на Политбюро на ЦК на БРП(к) на 7 юни 1948 г. е взето решение комисия в състав: Антон Югов, Георги Дамянов, Георги Чанков, Димо Дичев и Никола Павлов в срок до 20 юни с.г. “да разработи начина за използване опыта и тактиката на тая агентура”. Става въпрос за Х-11.

Забележка: Материалите, ползвани при изготвянето на настоящата справка, не са предоставени на съда по време на процеса срещу т.нар. Легионерски център през 1948 г. Същото се отнася и за намерените в архива на Х-11 и посочени в справката документи, поради секретния им характер, свързан с разузнаването.

Костадин Семерджиев,
Трявна

В интерес на истината

Публикацията на “Справката за агентурна група Х-11” в брой 6, година 55 от ноември 2006 г. в сп. “Борба” е голяма изненада за все още живите български легионери, които станаха жертва през 1948 г. на комунистическата репресия именно поради скалъпения тогава процес “Легионерски център 2”. По повод тази агентура след 10 ноември 1989 г. отявлените противници на легионерството изсипаха много злоба, жлъч и ненавист към чистото лице на движението, което се наложи в страната ни като щит на националната ни чест и достойнство.

Всичко това не е случайно и срещу тази мътва и клевета вече е назряла необходимостта този въпрос да бъде изяснен от нашата общественост. Мисля, че именно с такава цел

ръководството на сп. “Борба” допусна неговата публикация.

Като един от участниците в тази репресия бих искал да изясня своето мнение, изхождайки от контактите си с редица наши дейци, а също така и от обясненията, макар и частични, които покойният Васил Златаров направи в неговата книга приживе. А той имаше намерение да публикува цяла книга по този въпрос. Обстойно научно изяснение направиха и проф. Диньо Шарланов и Поля Мешкова в тяхното издание “Коварната игра” – първо издание 1995 г. Аз познавам по-голяма част от нашите съмишленици, които на 27 февруари 1948 г. преживяха големия “обир” на легионерските дейци от цялата страна. Този арест – обир на една част от елита на легионерска България, ДС направи

след като непосредствено след 9 септември 1944 г. хиляди български легионери бяха ликвидирани без съд, с “народния съд” и своеволни насилия из страната ни. Трябваше да се намери начин да бъдат ликвидирани още от останалите живи и този метод бе умело измислен и осъществен от генерал Вранчев като ръководител на РО, ДС и МВР с пряката намеса не само на директора на милицията, министъра на МВР, но и с личното участие на Трайчо Костов и Георги Димитров от Москва. Това са комплекс от стратегическите действия и замисли. Преди всичко ръководството на РО в лицето на генерал Вранчев разработва стратегия да се привлекат български легионери като вярна и предана на своите идеали формация, която се ползва с авторитет и доверие в обществото ни като антикомунистическа, националистическа сила и да се създаде внушение, че се подготвя възстановяване на легионерите, че се полагат усилия да бъдат запазени от репресии ценни дейци. Генерал Вранчев успява да привлече изменници-предатели в лицето на бившия младежки деец Петър Хр. Петров от Плевен и Илия поп Николов – бивш член на главното водачество, и чрез тях той започва изпълнение на широка програма за въвлечане на още десетки други предани на легионерското дело дейци, и то всред най-изявените. Да се търсят такива изменници, доносници и предатели всред легионерските дейци и да се намерят такива беше генерална политика на ДС и РО. И не само всред легионерските среди и не само тогава, а и сега. Свидетели сме как се роят в наше време такива провокации всред политическите сили.

Явно е, че генерал Вранчев в своя замисъл да се контактува с тези дейци чрез негови верни “пипала”, а той прикрит под името “доктора” и в сянка, е успял да създаде внушение, че се прави нещо за запазване на застрашените от репресии наши съмишленици, включително вмъкналите се в опозиционните партии, в офицерските среди и емигриралите в чужбина.

В този период бях в Централния софийски затвор за излежаване на присъдата си от “народния съд” и при мен идваха Петър Петров и Васил Златаров по време, когато една група затворници работехме на строеж на ул. “Кракра” 14 (по-късно блок за членовете на Политбюро). Макар и в много кратък разговор ме ме уведомиха и искаха да знаят с какво могат

да облекчат положението ми като затворник. Бях изненадан от този разговор и разбрах, че те наистина имаха някаква подкрепа от силен човек. Това беше през лятото на 1946 г. В самия централен затвор ние със Стефан Зингинов (по-късно Чанев) и други наши съмишленици имахме информация и следяхме внимателно политическите събития. При това в затвора имахме възможност да общуваме дискретно и с видните политически дейци. Там бяха Мушанов, Муравиев, Вергил Димов, проф. Арнаудов и гр., от които черпехме не само богата информация, но и политически опит.

Тук не бих искал да се спирам на отделни моменти от справка за агентурната група X-11, защото мисля, че това е една наистина “коварна игра”, за която има изнесени редица обстоятелства в посочените по-горе проучвания на проф. Д. Шарланов и Поля Мешкова и на самия В. Златаров. Генерал Вранчев е успял да обхване чрез своите агенти Петров и Попов най-изявени наши дейци, което безспорно е голямата му “заслуга”. Така възникват следственото дело и съдебният процес за “Легионерски център 2”. Самият генерал Вранчев, вече като бивш началник на РО при щаба на войската, пише: “Процесът на т.нар. легионерски център по нак. дело 1226/48 г. бе меко казано нереален процес...” През юни 1956 г. един от организаторите на този процес – Стефан Богданов, пред комисията на ЦК на БКП по повод този процес, докладва: “Извиках Тодор Георгиев – ръководител на сценария, разработил заедно с началника на отделение А в първи отдел на Дирекция ДС, и му казах: “Дай ми агентурните материали, върху които градите обвинение-то.” Оказа се, че те са абсолютно смешни. Доказателствата за “конспирация” няма. Това, разбира се, не е пречка за ДС, тъй като там има вече достатъчен опит за монтиране на съдебни процеси и изтръгване на признание по т.нар. съветски научен метод. Става дума за “конвейерната система на непрекъснат разпит, глад и безсъние, при което следственият изпада в състояние близо до полудяването. От този момент нататък той пише под диктовка, без да съзнава смисъла и съдържанието на написаното от него...”

Тази система на следствие беше приложена в следствието ни по следственото дело. Винаги, когато се връщам към този момент,

си спомням какво върховно напрежение беше по времето, когато нашият следовател-палач Никола Дворянов ни застава да стоим прави в килията под надзор през шпионката на килията по цели дни, без да можем да седнем или легнем. И след това бяхме подложени на други изтезания и мъчения, за да се съгласим да пишем под диктовката на палачите ни.

Но тук стои въпросът не за съдебния процес “Легионерски център 2”, а за подготовката на генерал Вранчев с агентурната група Х-11 и за “коварната му игра”, чрез която той успява да обхване такъв голям брой легионерски дейци, които превръща в мъченици на този процес.

Познавам добре Петър Петров, работех с него в ученическите легионерски секции в София и страната. С Илия Николов съм общувал по-малко. Споделял съм с Геца (Георги Рагков – ръководител на младежките легиони) за прояви на Петров, който имаше особени навици, когато говореше на събрание и общуваше с хората – да не ги гледа в очите. Но той беше успял да съхрани в себе си списъците на легионерите от цялата страна, имаше информация, която успешно е ползвал след привличането му от генерал Вранчев. **Неговото предателство и успехът му да заблуди толкова стойностно наши другари съмишленици, създаде предпоставките за бъдещия процес “Легионерски център 2”.**

Сега тази разпространявана справка цели да изобличи легионерството, но безуспешно. Изобличено е предателството.

Преди няколко дни се срещнах с Габрово със сина на Митьо Карабаджаков (преименуван на Митьо Ленков), който сподели голямата си амбиция да изясни редица въпроси въз основа на оставените от покойния си баща архивни материали. Месец преди неговата смърт в дома му в Габрово съм се мъчел да изтръгна от него някои сведения, но поради болестното му състояние не успях. Той се изтезаваше и завеща след смъртта му да се ползва неговият архив. Сега в ръцете на неговия син Кою са 34 тома от архива и както твърди той, там е казана истината за Втория легионерски процес.

Очевидно в този архив от съдебния процес могат да се извлекат много данни, но можем ли да приемем, че там няма дълбока тайна, по която ДС и РО ще допуснат да бъдат разобличени истините за тях? Защо генерал Вранчев

не е допуснат като свидетел по делото на процеса, въпреки неговото настояване? Известно ни е, че самият той е бил задържан, уволнен, изключен от БКП, имало е конфликт между РО и ДС.

Ето какво споделя един от организаторите и дейците на ДС след 9 септември 1944 г. Петър Семерджиев в книгата си “Народен съд. Кому и защо беше нужен”, издание 1990 г.: “Доколкото съм участник през този период от няколко години в политическия живот, трябва да кажа, че основното, което предизвиква да се говори за легиона и да се предприемат арести сред младежи, които не бяха приятели или не приемаха политиката на БКП, не се дължеше на това, че тези младежи бяха легионери в миналото или пък при новите условия – поддръжници на легионерските идеи, а се използваше името на легиона, за да се нанесе удар върху тази част от младежта, която не беше включена в комунистическата младежка организация и не желаше да поддържа тази организация. **И затова мога да говоря съвършено определено, че във всички конспирации, които бяха създадени и наречени легионерски, имаше участие преди всичко българската ДС...** И още: И защо конфликтът беше разширен и се стигна до отстраняването на ген. Петър Вранчев, до арестуването и временното му подлагане на следствие – защо българската ДС излезе с преценката, че не Петър Вранчев е използвал легионерите за целите на своята работа като ръководител на военното разузнаване, а обратно – легионерите са се постарали да го ползват. И в това отношение трябва да се каже, че има известна истина. Защото ако някой е запознат персонално с лицата, които се намираха в затвора на тъй наречените легионерски центрове, не може да не направи преценката, че имаше една част младежи легионери, които останаха до края упорито поддръжници на своите националистически идеи и не се поддаваха на никакво внушение на ДС с цената на най-жесток репресии...”

Процесът срещу “Легионерския център” започва на 27 юли 1948 г. Обвинителният акт по делото е **изпратен предварително на Георги Димитров – много преди началото му на 5 юни 1948 г. Върху него с червен молив след всеки подсъдим написва каква да бъде присъдата.**

Георги Димитров използва предимно две думи: “терорист” и “смърт”.

Тази съдба споляга десетки, стотици български легионери и не само в тези процеси. Тя бе обхванала цялата ни страна.

Известно е, че по решение на Политбюро на ЦК на БРП(к) от 19 август 1948 г. смъртната присъда на Петър Петров е заменена с доживотен затвор. Отплата за неговото предателство. Не бих искал да се спирам на по-нататъшните съждения по този процес по справката за агентурната група Х-11.

Чрез това дело, а след 10 ноември 1989 г. и разпространяваната “справка”, противниците на нашето свято легионерско дело се мъчат морално да го осъдят, защото те се страхуват от легионерските идеи, които и днес са актуални. Те се страхуват от последователите на поколението, което преди 76 години успя да се възправи срещу комунизиранието на българската младеж, срещу Ньойския диктат, за национално обединение на разпокъсаната ни родина, за запазване на националните ни ценности и честта на България. Свидетели сме как в настоящия момент редица политически сили се мъчат да присвояват идеите и идеалите на легионерите и в същото време ги удавят в хули.

Българските легионери не са убивали, не са проливали кръв, не са се поддавали на мъст. Но към тях още в първите дни на 30-те години със злоба и ненавист се отправяха куршуми. Пролята беше невинна кръв. Извършваше се предателство. Затова сп. “Борба” си поставя за цел да помогне веднъж завинаги тази рана, чрез разкриване на истината, да спре да кърви.

Предателство е имало и ще има. Нима Левски в неговите безупречни и чисти стъпки в революционната борба не е застрашаван и обграждан с предателство. И само той ли и само в нашия век ли?!

С настоящото свое изложение не смятам, че съм в състояние да разкрия всичко от истината за тази агентурна група и процеса. Но съм изненадан, че именно сега се повдига този въпрос, след като голяма част от хората, които биха могли да вземат участие, вече ги няма. И питам защо през 17-те години на преход никой не повдигна завесата докрай, за да се стигне до чистата и свята истина.

Разбирам, че с всичко това някои си служат като оръжие за злосторни дела. Аз не съм

участвал в съдебния процес на Втория легионерски център. Бях привлечен в следствието заедно със стотиците, които на 27 февруари 1948 г. бяха задържани и подлагани на изключителни инквизиции, за да ги направят подсъдими по този скалъпен процес. Една част от задържаните и след следствието бяхме изпратени в концентрационните лагери. Там, в “Куциян”, мнозина от нас можехме да прозрем цялата истина за него. Безспорно имаше смут и съмнения за предателство. Лично го преживях с външение и известно разочарование. Към всички нас там и след като бяхме на относителна “свобода” натискът на ДС беше непрекъснат в нашия живот.

Добре. Не буги ли сериозни съмнения, че визираните лица в справката за агентурната група Х-11 (което е псевдонимът на самия предател на монтирания процес Петър Петров) получават най-тежки присъди, които изтърпяват в затвори и лагери десетилетия? И как така се появява конфликтът между генерал Вранчев и ДС в монтажа на процеса? И защо? Познавам тези от нашите съмишленици-мъченици, които веднага след 10 ноември 1989 г., въпреки всичко преживяно, отдадоха сили и любов в борбата срещу комунизма и за обновление и спасение на страната ни. Все още не мога да приема, че талантливият поет, трибун, въодушевяващ геец Илия Станев е приел да носи кръста на предателството. Ходих няколко пъти в Тетевен и знам на какъв мизерен, в изключителна нищета, живот е бил подложен, като последен нещастник, но е запазил все пак честта си всред редица негови съмишленици.

Мисля, че още редица от живите наши съмишленици трябва да вземат отношение по тези въпроси, за да бъдат те докрай изяснени.

Легионерството беше факел, камбана за родолюбие и вяност на родината и неговата чест рано или късно трябва да бъде защитена.

Изязвавам своя поклон към мъчениците на българското легионерство, вярно на легията на Раковски и Левски и нейната школа за родолюбие и преданост към Родината!

За България!

Бел. Ред. Редакцията благодари на г-н Семерджиев за материала, който публикуваме, и се надяваме и други участници и свидетели по процеса да вземат отношение по него.

Стига “рекли-казали”, покажете документи!

Неприятелите на нас, легионерите, размахват неподписани от никого и неизведени листовки, за да докажат, че осъдените по процеса срещу Втория легионерски център легионерски водачи са били агенти на Военното разузнаване на генерал Петър Вранчев и са образували “агентурна група X-11”. Всъщност никое разузнаване не работи на групи, а индивидуално, при което един агент не бива да познава друг заради тайната. Това е желязно правило.

Второ, тези хора са осъдени като англо-американски шпиони, поддържали контакт с английската военна мисия към Съюзната контролна комисия в София. Присъдите са тежки – 13 смъртни. Самият Вранчев е уволнен, разследван и изтезаван, защото легионерите били “двойни агенти”.

Фактът на осъждането на тези 69 легионери и следствието срещу Вранчев се премълчават от враговете ни.

За да се тури край на клеветите и хулите срещу легионерите, призоваваме хулителите ни да покажат следните документи, а не хвърчащи, неидентифицирани листчета:

1. Писмото с мотивите на Държавна сигурност до прокурора на Софийския областен съд, с които се иска разрешение за арестуването и разследването на въпросните легионери;
2. Обвинителното заключение на следователите от ДС, с които се изпраща преписката до прокурора за разпореждане, с мнение да се образува наказателно дело срещу легионерите;
3. Обвинителният акт, изготвен от прокурора, срещу легионерите, който се внася в съда за съдене;
4. Материалите от следствието срещу Петър Вранчев, от които се вижда, че той е бил измамен от легионерите, които се окачествяват в тях като “двойни агенти”;
5. Протоколите за разпит на свидетелите в ДС и протокола на съдебното заседание от разпита на свидетелите;
6. Показанията на подсъдимите при следствието в ДС;
7. Показания на подсъдимите в съда – при съдебното дирене;
8. Възражения на всеки от подсъдимите срещу обвинителния акт;
9. Мотиви от разпоредителното заседание на съда, с което съдът образува съдебно дело срещу арестуваните;
10. Обвинителната реч на прокурора по време на процеса;
11. Защитните речи на адвокатите – аргументите им;
12. Последната дума на подсъдимите – какво казват за свое оправдание пред съда;
13. Мотиви, въз основа на които е издадена присъдата. Осъждането на 13 души на смърт не може да мине без сериозна аргументация и обосновка;
14. Затворническото досие на осъдените през годините, прекарани в затвора.

Ето тези документи ще изяснят истината. Призоваваме всички, които клеветят легионерите, особено Георги Ифандиев и Георги Жеков, които са превърнали страданията на борците през комунистическия режим в източник на заплата, да ги намерят и да ги покажат. Защото ние, легионерите, сме заинтересувани от истината.

Засега толкоз!

Иван Григоров

Бележка на редакцията

Излишно нѣкои читатели на списание “Борба” и групи наши идейни другари, имащи отношение къмъ процеса “X-11”, застъпват отъ него, участвали като обвиняеми или свидетели, се губятъ въ догадки, а може би и въ обвинения, защо именно сега тази “справка”, хитро скроена отъ комунистическия апаратчици и отъ десетина години периодично разпространявана, намира мѣсто на страницитѣ на “Борба”. Това не е случайно. При всѣко разпространяване тя се допѣлва съ нови лъжи и неточности, че достигнала до читателския поглѣдъ на младото поколѣние – продължителъ на легионерскитѣ идеи, то съ основание

се пита това ли сж идеитѣ и носителитѣ имѣ, които тѣ издигатѣ на своето знаме. А отговорѣ... нѣматѣ. Да искаме доказателства отѣ творителитѣ на “справката” – едѣ ли ще ги получимѣ. Но възѣ основа на откритата и цѣлостна публикация и отсѣване на истината отѣ лѣжата безспорно резултатитѣ ще бѣдатѣ значително по-добри за отговорѣ на младитѣ, отколкото оставянето ѣ на апокрифно разпространение. Фактѣтѣ, че публикуваме гѣва отговора “Вѣ интересѣ на истината” и “Стига “рекли-казали”, покажете следнитѣ документи”, говори, че списанието е постигнало целѣта си – да извади отѣ мѣлчание, ако не друзи, то поне тѣзи, за които легионерската идея е скѣпа, а честѣта на бойнитѣ друзари – въпросѣ на моралѣ и достойнство.

Времето ще пренесе вѣ отвѣдното и участници, и свидетели не само по този процесѣ, а и по процеса за Първия легионерски центѣрѣ. Непреходностѣта на легионерскитѣ идеи ще занимаватѣ умоветѣ на тѣзи, които идватѣ следѣ насѣ, защото тѣ сж национални по духѣ и социални по съдѣржание – неща, които като че ли липсватѣ на политическия пазарѣ днесѣ. Вѣ търсене на истината, вѣ разкриване на нейната сѣщностѣ сме заинтересувани всички и всѣка презграда кѣмѣ нейното разкриване ние смѣтаме за предателство кѣмѣ тѣзи, които вече не сж мѣжду насѣ и които не могатѣ да опровергаятѣ тиражиранитѣ лѣжи.

На нашитѣ синове, гѣщери и внуци ние трѣбѣва да оставимѣ истината, светата истина за нашитѣ борби срещу комунизма и да пресечемѣ пѣтищата за нейното изопачаване и фалшифициране, на което “друзаритѣ отѣ столѣтницата” сж СПОСОБНИ.

Затова е необходимо “справката” да бѣде така, както е разпространявана отпечатана и сѣ силата на фактитѣ разнищена и разобличена като нагло скроена измамна лѣжа.

БОРБА

**Ветерани
на БНФ**

Милко Наумовѣ Мушмовѣ е роденѣ вѣ

Русе на 3 ноември 1926 г. и отрасналѣ вѣ София до 1955 г., когато бива принуденѣ да забѣгне вѣ Гърция сѣ жена си Елена и сѣ петгодишния си синѣ Бориславѣ (Боби) поради комунистическия иго.

Вѣ България той членува като състезателѣ по плуване вѣ спортни клубове – тогавашнитѣ “Левски” и “Славия”. Свири вѣ съставитѣ на столични оркестри “Срѣдецѣ”, “Градски ансамбѣл на Народния съветѣ” и Мандолинния оркестѣрѣ при ОРПС вѣ София. Любими занимания му сж още шахѣтѣ, фотографията, поезията и зимнитѣ спортове – ски и кѣнки. Завършва Четвърта софийска мѣжка гимназия презѣ 1945 г. като председателѣ на класѣ и първенецѣ по успѣхѣ на випуска.

Принуденѣ да прекѣсне висшето си образование вѣ факултета по ветеринарна медицина вѣ София като “неблагонадежденѣ” вѣ очитѣ на комуниститѣ – той бива свиканѣ презѣ 1950 г. за три години военна служба вѣ армията. Следѣ уволнението си и две трудни, гладни години като безработенѣ и сѣ отнето бѣдеще вѣ Родината си – той сѣ тричленното си семейство сѣ още двама довѣрени приятели разрушаватѣ фортифицираната граница надѣ Бѣласица и презѣ минни полета, гранични засади и патрули на 12 юли 1955 г. проникватѣ вѣ Гърция. За тая постѣпка и рискована акция той и жена му получаватѣ задочно смъртна присѣда. Следѣ 20-месеченѣ мизеренѣ “животѣ” по лагери и затвори вѣ Сѣърѣ, Драма, Солунѣ, Атина и Лаврионѣ презѣ 1957 г. семейството поема трудния, но свободенѣ животѣ на имигранти вѣ САЩ. Тукѣ като работникѣ по парници и фабрики Милко научава добре езика и бива приетѣ за студентѣ в Илинойския университетѣ. Жена му работи като микробиологѣ вѣ фармацевтична компания вѣ Монтичело. Сѣщевременно учейки и работейки, той завършва университета сѣ “Висока почетна степенѣ” и сѣ “Високи отличия” на факултета. Бива награденѣ и приетѣ за членѣ на престижното академично общество “Phi Beta Kappa”

– основано още в 1776 г. Там членове се приемат само чрез подбор и препоръки, базирани на високи схоластични постижения в четиригодишно висше образование, които поставят студента в върхните 3 процента по успех в страната.

В Щатите Милко Мушмов е заемал различни длъжности – отначало в индустрията като качествено-контролен надзорител, химик, старши бактериолог – а после до пенсионирането му в 1994 г. като инженер-асистент в проучването при термоядрена физика в лабораториите на Илиноийския университет и международния CERN в Женева, Швейцария.

Бащата на Милко Мушмов е роден в Струга, Македония, а майка му – в гр. Бѣла. Коренът на жена му Елена е изцѣло македонски – от Загоричене. Дъщеря му Антоанета (Тони) е родена в Илинойс през 1964 г. и завършва там висшето си образование като магистър по компютърни и статистически науки. Синът му Борислав, когато е втора година студент по медицинско изкуство, през 1971 г. злополучно загива от висок електрически волтаж в разцѣта на своята 20-годишна възраст.

През цѣлия си имигрантски живот Милко Мушмов с своята китара, патриотични статии под псевдонима си Калоян и с родолюбиви стихове и поеми участва активно и всѣотдайно като член на Българския национален фронт и в живота на организацията. Сътрудничи на сп. “Борба”, “Свобода”, в. “Прѣломъ”, “Народен будител”, “Подемъ” и в американската преса.

На тая преклонна възраст той всѣ още живѣе и продължава да мисли непрестанно с дълбока вѣра и надежда за една напълно свободна и благоденстваща България, която той обича безрезервно с цѣлата си душа и сърдце. Неговото мото в живота винаги е било и си остава неизменно: “Бог, Царь и България”!

На кого
служиха ме

Георги Петров

Криво ли, Господи, Ти се молих, или Ти криво ме разбра!

Все повече и повече в българското общество ще набира скорост искането за преодоляване на наследството от комунистическото 45-годишно управление в България.

В изминалите 17 години това искане изближаваше и стихваше като артезиански кладенец в зависимост от политическия побей на управляващите, но никога ме, които правеха политиката, не са излизали с категоричен отговор – откъде да бъде сложено началото за това преодоляване и най-малко това да стане с отваряне на архивите на комунистическите секретни служби. Крушката си има опашка, казва народът. Такова начало би извадило на показ сътрудниците и доносниците на тези служби, които днес се “кипят” по високите етажи на представителната, законодателната, изпълнителната и съдебната власти. Да не говорим за това, че са и държатели на 90 процента от икономиката на България.

Защо е така?

Защото комунизмът от България не си е отишъл, колкото и високотласно да се мчат някои да ни убеждават в това, а само се е преобразил, сменяйки одеждите си. Десети ноември 1989 г. е наистина преломен момент в живота на България, но той не се побира в характеристиката за “нежна революция”, прокламирана от “демократите” от първия комунистически след-

десетоноемврийски ешелон. Тези “демократи” – маркс-ленинци, шлифовани в идеологическите комунистически цѣлквартири, още с полъха на промяната използваша политическата еуфория на народа и необезпокоявани се настаниха по цялата вертикала на властта, както гласеше сценарият на принудените да напуснат властта червени шамани.

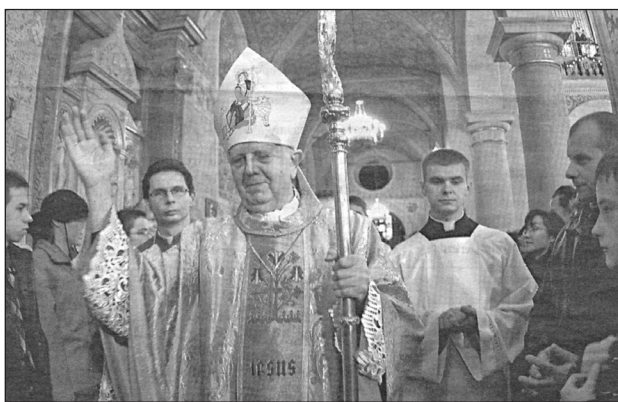
Какво очакваше народът, а какво се случи!

С пагането на комунистите от власт да бъде сменена тоталитарната комунистическа система с демократична, да бъдат изтласкани от нея комунистическите гаулайтери (управители, държатели на властта), да бъде потърсена сметка за безобразията, репресиите, убийствата без съд и присъда през тяхното управление, да бъде създадено гражданско общество и гребна и средна занаятчийска и средна промишлена класа. Развилите се събития обаче тласнаха в бъдеще неопределено време тези очаквания и след 17 години те са все още в “бебешки пелени”, затова защото цялата политическа власт е функция на останалите неразсекретени архиви на бившите служби за сигурност, което от своя страна възстанови официално комунистическата власт и днес червеният байрак отново превзе прези-

гентството, парламента, Министерския съвет и храма на Темуга.

В Босна, Чехия, Румъния, Словения и други бивши “губернии” на бившия Съветски съюз от Централна и Източна Европа отдавна бяха разсекретени архивите на комунистическия репресивен апарат. Излезе на показ “туморът” от информатори и доносници. Властта беше очистена от тях и заедно, в обща стъпка бяха отстранени от нея и комунистическите бившества. Затова там пълзящата реставрация на комунизма среща решителен отпор и отново комунистическа власт се превръща в далечно, почти невъзможно бъдещо събитие.

Скоро стана известно, че в Полша разсекретените архиви на службите принудиха Варшавския архиепископ Станислав Велгус, разобличен като техен информатор, да се оттегли от замания от него пост.

Станислав Велгус бе принуден да се откаже от поста си, тъй като полски вестник откри декларацията, с която Велгус е приел да сътрудничи на службите

В България полузасекретените архиви, колкото и да са подлагани на прочистване след микрофилмиране, извадиха на показ сътрудници на службите, което им послужи (на сътрудниците и доносниците) като индулгенция (препоръчително писмо) за заемане без съзнателно и угризение на съвестта на ръководни постове в централната власт и администрацията. На икономиката също “конците” се дърпат предимно от тях. Тук не е мястото да повдигаме завесата кого обслужва тя.

Каква е картината днес в България?

Сътрудници и доносници на репресивните комунистически служби през време на тяхното управление, по време на комунизма, ведно с бившата (вече и настояща) партийно-комунистическа номенклатура с бързи темпове овладяват властта, без да се срамуват от скандалното си позорно минало. Тук не можем да се въздържим и да не кажем – хвала на архиепископ Велгус за

Бившите комунисти, днес социалисти, отново са управници на България. Президент, председател на парламента, министър-председател, силов министър, министър на енергетиката от БСП днес управляват България. Разсекретяване на архивите на бившите служби – илюзия!

неговото чувство на отговорност, духовен и светски морал. За съжаление у нас това не се случи и не вярваме да се случи с висшите и най-висши духовници и агенти с псевдоними Гоце, Сава, Страхил, Радослав и още, и още – все отбор юнаци, впили кървави нокти в изпостаялата снага на българския народ.

С основание ние днес питаме – на кого служеха и служат те?

На България и на българския народ ли, или на каузата на световния тероризъм, наричан омекомено комунизъм.

В списъка на комисията “Андреев”, натоварена от 39-то Народно събрание да прегледа разсекретените архиви на бившите служби за сигурност на комунистическата власт, публикуван през 2002 г. във в. “Монитор” и отново публикуван в бр. 6 и 7 на в. “Телеграф” през декември 2006 г., са поместени имената на доносници, информатори и сътрудници, които са обект на внимание с оглед гласувания от 40-то Народно събрание закон.

Пишем, за да се знае, че дебелоочието е качество в известен смисъл, а безочието на някои от поместените в списъка имена – атрибут на ниските духом безгръбначни ласкатели и подлаци.

Пази ни, Господи, от лицемери и хамелеони (животински вид, който с обстановката променя и цвета на кожата си), навлекли мантията на мастити демократи и върли безкомпромисни антикомунисти, внедрени, за съжаление, и в някои от нашите среди.

От комунисти аз сам ще се пазя!

Доносници на Държавна сигурност, установени от Комисията „Андреев“

Това са установените от Комисията по досетата досега лица с категорична принадлежност към бившата Държавна сигурност. Посочените лица са общата бройка на установените сътрудници на ДС,

результат от всичките девет доклада на комисията през периода на нейното съществуване, сочи проучване на "Монитор". За всички изброени сътрудници е подадено искане

за разсекретяване на делата към институциите, при които са се водили – МВР, НРС и МО. До днес на комисията са подали само две дела за разсекретяване – на Доньо Донева и на Божана Димитрова.

1. **Ахмед Демир Доган**
(Ангелов, Сергей, Сават, 1-о ГУ,
3-о упр., 9-и отд., 1974-88 г.)
2. **Васил Павлов Станилов**
(1-о ГУ, 1968-69 г.)
3. **Владимир Владимиров Топончаров**
(Каравицки, 1-о ГУ,
1-и отдел Столичен УЕ, 1968-69 г.)
4. **Евгени Захариев Кирилов**
(1-о ГУ, 1-и отдел Столичен УЕ,
48-60, 67-68, 79-91 г.)
5. **Иван Борисов Матов**
(1-о ГУ, 1973-76 г.)
6. **Румен Василев Гечев**
(1-о ГУ, от 1987 г.)
7. **Румен Славейков Сербезов**
(1-о ГУ-Ямбол, 1976-83 г.)
8. **Стоян Дулев Стоев**
(1-о ГУ, 1977-87 г.)
9. **Тодор Костев Болджиев**
(1-о ГУ, 1966-90 г.)
10. **Чавдар Атанасов Добрев**
(1-о ГУ на ДС, 1974-88 г.)
11. **Кирил Асенов Алтънов**
(1-о ГУ, 1977-85 г.)
12. **Салибрахим Ибрахим Ибрахим**
(1-о ГУ, 3-о упр., 1947-55 г.)
13. **Сафет Рамаданов Шкиров**
(1-о ГУ, 3-о упр., 1964, 68-83 г.)
14. **Сребрен Христов Аргиров**
(1-о ГУ-ДС, 1973-91 г.)
15. **Стеян Димитров Абрашев**
(1-о ГУ-ДС, 1973-91 г.)
16. **Стоян Надков Георгиев**
(1-о ГУ, 1977-82 г.)
17. **Тодор Димитров Тодоров**
(1-о ГУ, 1966-90 г.)
18. **Томас Любенов Попов**
(1-о ГУ, 1969-73 г.)
19. **Христов Иван Иванов**
(1-о ГУ, 2-о упр., отдел задгранични,
80-82, 84-88 г.)
20. **Антон Дончев Баръев**
(1-о ГУ на ДС, 1970-79 г.)
21. **Владимир Иванов Жеглев**
(1-о ГУ-ДС, 1969-91 г.)
22. **Владимир Марков Кърпачев**
(1-о ГУ, 77-80, 85-89 г.)
23. **Вела Димитров Русев**
(1-о ГУ-ДС, 1967-72 г.)
24. **Иван Ангелов Златанов**
(1-о ГУ на ДС, 1967-87 г.)
25. **Иван Асенов Филипов**
(1-о ГУ, 72-75, 88-91 г.)
26. **Илчо Иванов Димитров**
(1-о ГУ-ДС, 1971-86 г.)
27. **Калин Трайков Митрев**
(1-о ГУ-ДС, 1980-85 г.)
28. **Константин Тодоров Русинков**
(1-о ГУ-ДС, 1966-72 г.)
29. **Веселин Стойков Стойков**
(1-о ГУ-ДС, 1981-87 г.)
30. **Александър Александров Сталиски**
(Страшимиров ДС, 1947-55 г.)
31. **Семко Димитров Крачунов**
(02.05.02-ДС, 1970-73 г.)
32. **Румен Илиев Николов**
(Жорж, 03.08.01-ДС, 1978-91 г.)
33. **Димитър Василев Димитров**
(05.07.02-ДС, 1952-56 г.)
34. **Рафет Рамаданов Шакиров**
(1-о ГУ, 3-о упр., 64, 68-69 г.)
35. **Слав Василев Данев**
(Петров, 1-о ГУ, ОУ-Ямбол, 76, 83 г.)
36. **Васил Ангелов Велов**
(1-о ГУ-ДС, 86-90 г.)
37. **Любомир Кръстев Драганов**
(Ванел, 1-о отделение ДС-Плевен, 85-89 г.)
38. **Митко Петров Видялов**
(1-о упр. на ДС, 67-74 г.)
39. **Никола Стишков Кацарски**
(2-и отдел, 1-о отделение дирекция ДС, 48-56 г.)
40. **Валентин Георгиев Александров**
(Александров, 2-о упр., 03, 05-ДС, 78-87 г.)
41. **Денчо Райков Денчев**
(2-о упр., 12, 02-ДС, 87-91 г.)
42. **Димитър Асенов Саръязанов**
(Асенов, 2-о упр., 47-82, 87-90 г.)
43. **Венцислав Борисов Давидков**
(Планев, 2-о упр., 66-78 г.)
44. **Сабри Арифов Алиев**
(Сабъ, 2-о упр., 80-90 г.)
45. **Иван Манев Белчев**
(2-о упр. на ДС, 76-77 г.)
46. **Кадир Джалил Кадир**
(Първанов, 2-о упр. на ДС, 1-и отдел, 57-85 г.)
47. **Генчо Сатанов Мирков**
(Корчаков, 2-о упр. на ДС, ОУ-Плевен, 64-80 г.)
48. **Витко Илиев Еленков**
(Лъчевар, 2-о упр., 02, 01-ДС, 67-88 г.)
49. **Бсан Иванов Пенков**
(2-о упр., 02-ДС, 04.01.02-ДС, 82-88 г.)
50. **Никита Георгиев Шервашидзе**
(2-о упр., 06, 02-ДС, 69-83 г.)
51. **Мариана Манова Тодорова**
(Анг, 2-о упр., 08.04-ДС, 74-80 г.)
52. **Любомир Петров Дачев**
(2-о упр., 10.01-ДС, 75-90 г.)
53. **Димитър Георгиев Пантлев**
(2-о упр., 10.02-ДС, 80-94 г.)
54. **Георги Николов Далгарев**
(2-о упр., 10-а отд., 74-80 г.)
55. **Али Мехмедов Ибрахимов**
(Сават, Топер, Чарков, 2-о упр.,
4-и отдел, 74-91 г.)
56. **Юнал Саник Лютиф**
(Мирад, Сидер, 2-о упр., 6-и отдел, 67-82 г.)
57. **Николай Иванов Трифонов**
(2-о упр., направление "М", 10-ДС, 74-85 г.)
58. **Кирил Върбанов Садовиков**
(2-о упр., направление "М", 11-ДС, 84-91 г.)
59. **Орлин Ризов Ризов**
(Джамал, 2-о упр. РУ на ПЦ, 76-85, 85-92 г.)
60. **Румен Иванов Драганов**
(Владимир, 2-о упр., СУ, 01.05-ДС,
74-78, 80-88 г.)
61. **Кирил Любенов Болнов**
(Опек, 3-о упр., 11-и отдел ДС, 76-77 г.)
62. **Стоян Панайотов Стойков**
(Полетков, 3-о упр., 4-о отделение, 80-82 г.)
63. **Георги Симеон Агафонов**
(Здравков, 3-о упр., 4-о отделение, 80-82 г.)
64. **Румен Симеон Манов**
(3-о упр. ДС, 86-86 г.)
65. **Али Петков Ангелов**
(Тодоров, 3-о упр. ДС, 79-91 г.)
66. **Веселин Маринов Алексиев**
(Туйков, 3-о упр. ОУ МВР-Плевен, 76-90 г.)
67. **Владимир Асенов Спасов**
(Полетков, 3-о упр., 02, 02-01-ДС, 47-60 г.)
68. **Георги Иванов Иванов**
(Николов, 3-о упр., 3-и и 6-и отдел, 62-78 г.)
69. **Олег Найденов Болнов**
(Бадков, 3-о упр., 4-и отдел ДС, 77-79 г.)
70. **Никола Цанков Русев**
(Емил, 3-о упр., 4-о упр., 84-90 г.)
71. **Павлен Иванов Ковачев**
(Пулков, 3-о упр., 4-о упр., 76-82 г.)
72. **Илия Василев Илиев**
(Петров, 3-о упр., 9-и отдел ДС, от 1975 г.)
73. **Христо Костов Радев**
(Чайковски, Саватковски, 3-о упр. ДС, 48-54 г.)
74. **Янко Марков Спасов**
(Николов, 3-о упр. ДС, 47-54 г.)
75. **Георги Николов Колев**
(Опек, 4-о отделение на ДС-Бургас, 80-90 г.)
76. **Георги Иванов Танев**
(5-о упр. ДС, 80-90 г.)
77. **Иван Василев Йорданов**
(Димитров, 5-о упр. ДС, 03.03-ДС, 58-63 г.)
78. **Хасан Али Хасан**
(Сабатковски, 5-о упр. ДС, 61-63 г.)
79. **Андрей Николов Андреев**
(Страшимиров, 5-о упр. ДС, 61-63 г.)
80. **Иван Петков Орханов**
(Иванов, 6-и отдел, 80-отделение ДС, 61-89 г.)
81. **Нурхат Нурел Мехмед**
(Люда, 6-и отд. на ДС, ОУ-Добрич, 69-90 г.)
82. **Исмаил Мехмед Исмаил**
(Цетак, 6-и отд. ДС, 71-79 г.)
83. **Сават Русев Цанков**
(Бучваров, 6-и отд. ДС, Габрови, 75-86 г.)
84. **Михаил Асенов Михайлов**
(Николов, 6-и отдел, 80-отделение ДС, 61-89 г.)
85. **Нурхат Нурел Мехмед**
(Люда, 6-и отд. на ДС, ОУ-Добрич, 69-90 г.)
86. **Исмаил Мехмед Исмаил**
(Цетак, 6-и отд. ДС, 71-79 г.)
87. **Сават Русев Цанков**
(Бучваров, 6-и отд. ДС, Габрови, 75-86 г.)
88. **Михаил Асенов Михайлов**
(Николов, 6-и отдел, 80-отделение ДС, 61-89 г.)
89. **Нурхат Нурел Мехмед**
(Люда, 6-и отд. на ДС, ОУ-Добрич, 69-90 г.)
90. **Исмаил Мехмед Исмаил**
(Цетак, 6-и отд. ДС, 71-79 г.)
91. **Младен Петков Горчев**
(6-и отд. ДС, 84-90 г.)
92. **Спас Ангелов Ташчев**
(Иван, 6-и отд. ДС, ОУ-Ст. Загора, 85-86 г.)
93. **Калин Николов Димитров**
(Резор, 6-и отд. Кърджали, 76-86 г.)
94. **Павел Крумов Стоиленов**
(Стоян, Калоян, 6-и упр., 05, 03, 83-91 г.)
95. **Васил Любомир Костов**
(Николов, 6-и упр., 6-и отд., от 69 г.)
96. **Русалин Симеон Арнаудов**
(Стражиц, 6-и упр., 6-и отд., 2-о отд.
97. **Христо Панчев Симеон**
(Андрей, Симеон, 6-и упр., 81-88 г.)
98. **Доньо Петров Донева**
(Топер, 6-и упр., 72-74 г.)
99. **Сирил Канеулоасе Инджин**
(Семков, 6-и упр., 77-86 г.)
100. **Божана Томова Димитрова**
(Цетанов, 6-и упр., 75-78 г.)
101. **Янко Николов Янков**
(Кирилов, 6-и упр., 1-и отдел ДС, 78-80 г.)
102. **Захарий Михайлов Захариев**
(Иванов, Стоилен, 6-и упр.,
1-и отдел ДС, 69-84 г.)
103. **Стоиче Рангелов Донева**
(Шиманов, 6-и упр., 1-и, 6-и отдел ДС, 75-89 г.)
104. **Тодор Иванов Костадинов**
(Радостев, 16-и упр., 2-и отдел ДС, 70-74 г.)
105. **Добромир Мартинов Загорски**
(6-и упр., 7-и отдел, 3-о отд. ДС, 84-90 г.)
106. **Али Мустафов Хамзов**
(Пашов, 6-и упр. ДС, 75-89 г.)
107. **Камел Хинев Калинов**
(Орк, 6-и упр. ДС, 71 г.)
108. **Фанк Сюлейман Коркмаз**
(ВКР, 78-81 г.)
109. **Петър Николов Стефанов**
(ВКР-БМР, 85-72 г.)
110. **Стефан Киров Робев**
(Проданов, Дирекция ДС, отдел 1,
3-о упр., 02-ДС, 50-59 г.)
111. **Иван Драшков Стефанов**
(Датков, ДС-Габрови, 47-51, 57-61 г.)
112. **Бисер Заимов Тинков**
(ДС-Мадан, 73-91 г.)
113. **Любомир Кръстев Драганов**
(ДС-Плевен, 1-о отд., 65-68 г.)
114. **Али Исмаил Байрактар**
(ДС-Плевен, ДС-Плевен, 75-80 г.)
115. **Левен Ленов Хаджиев**
(ДС-Плевен, 75-80 г.)
116. **Азис Мехмедов Исуюв**
(ДС-Ст. Загора, ДС-Търговище, 70-76 г.)
117. **Нилан Огланов Томов**
(Митко, ДС-Ямбол, 74-89 г.)
118. **Валентина Алексова Исаяева**
(Варел, ДС-Смолян, 78-81 г.)
119. **Боня Георгиев Трайков**
(Иванов, 3-о упр. ДС, 50-58 г.)
120. **Тодор Кръстев Василев**
(отдел "Задгранични паспорти", от 1974 г.)
121. **Кемал Еюп Адил**
(Емил, отделение "Турско", ДС-Силистра;
78-98 г.)
122. **Вълко Иванов Христов**
(Валер, ОУ-Браца, ДС, 51-90 г.)
123. **Ромил Тимотева Николов**
(Бойков, ОУ-ДС, Видин, 05.06-ДС, 60-62 г.)
124. **Юри Асенов Соколов**
(ОУ-Смолян ДС, 80-91 г.)
125. **Ален Малинов Аленов**
(ОУ-Търговище ДС, 86-90 г.)
126. **Мишо Георгиев Иванов**
(ОУ-Ямбол ДС, 79-91 г.)
127. **Тодор Борисов Николов**
(ОУ-Видин, 2-и ДС, ВКР 58-61, 68-90 г.)
128. **Найчо Стойков Трайков**
(ОУ-МВР-Костенцил, ДС, 56-61 г.)
129. **Васил Димитров Чичибаба**
(ОУ-МВР-София, РУ-МВР-Сливница, ДС,
НСК, 72-90 г.)
130. **Васил Кирилов Палакаркин**
(Христов П.; РУ-Стефан Димитров - ДС, 85-90 г.)
131. **Христо Тодоров Георгиев**
(СУ-06, 04-ДС, 83-87 г.)
132. **Павлина Стефанова Тодорова-Сапуларова**
(Кармен, СУ-6-и отд. ДС, 81-87 г.)
133. **Валентина Танова Шишкова**
(СУ, 06.02-ДС, 83-90 г.)
134. **Георги Йорданов Манов**
(Андреев, СУ, 3-и отд., 79-88 г.)
135. **Дойчо Златанов Дойчев**
(Денца, СУ, 6-и РТУ, 85-89 г.)
136. **Стефан Гаврилов Цветанов**
(СУ, Ленинко РУ-ДС, 85-90 г.)
137. **Атанас Николов Атанасов**
(РУ на ПЦ, 71-91 г.)
138. **Атанас Тодоров Атанасов**
(РУ на ПЦ, 87-91 г.)
139. **Бончо Иванов Шанов**
(РУ на ПЦ, 85-87 г.)
140. **Георги Димитров Спасов**
(РУ на ПЦ, 77-91 г.)
141. **Евгени Захариев Кирилов**
(РУ на ПЦ, 76-85 г.)
142. **Емил Иванов Дачев**
(РУ на ПЦ, 82-91 г.)
143. **Иван Георгиев Шопов**
(РУ на ПЦ, 85-91 г.)
144. **Красимир Николов Маринов**
(РУ на ПЦ, 84-89 г.)
145. **Кръстьев Илиев Петков**
(РУ на ПЦ, 83-88 г.)
146. **Стоян Панайотов Стойков**
(Опек, РУ на ПЦ, 85-91 г.)
147. **Христо Грингоров Харизанов**
(РУ на ПЦ, 72-81 г.)
148. **Христо Петров Стоилен**
(РУ на ПЦ, 81-89 г.)
149. **Петър Николов Стефанов**
(ВКР-БМР, 89-72 г.)
150. **Тодор Борисов Николов**
(ВКР-БМР, 88-90 г.)
151. **Фанк Сюлейман Коркмаз**
(ВКР, 78-81 г.)

* В скобите, под всяко име са посочени агентурния псевдоним, структурата на която са сътрудничили и периода на действие

Български национален съюз “Нова демокрация”

Гости на "Борба"

Приветствие към членовете и симпатизантите на Българския национален съюз “Нова демокрация”

Централното ръководство на Българския национален съюз “Нова демокрация” честити на своите членове и симпатизанти Светлите Христови празници и Новата 2007 година. Нека те бъдат весели, задушежни и посрещнати с радост от всички ни, дано Новата година бъде успешна и плодотворна за нас и дано успеем да запазим нашето национално самочувствие и български дух като нови членове на Европейския съюз. Ние никога не трябва да забравяме постиженията и ценностите, които е сътворил българският народ през изминалите векове, както и усилията на хиляди наши труженици и мъченици за тяхното осъществяване, което много често е било съпроводено със скъпи жертви и неимоверни страдания.

Централното ръководство на БНС “Нова демокрация” пожелава на всички вяра, търпение и упоритост за постигането на нашите цели, отразени в програмата ни, и апелира да сложим с желание необходимите усилия за това. Въпреки всички пречки, които ни се правят, въпреки високомерното отношение на някои към Българския национален съюз “Нова демокрация”, ние ще устоим и ще постигнем желаното от нас в зашита и прослава на Родината ни.

Да ни е честита Новата 2007 година!

Председател на БНС “Нова демокрация” Богдан Йоцов

Младежи почетоха Димитър Списаревски

Български
Национален
Съюз

Политическо
движение
“Гвардия”

www.bgns.net ксьм България, София 1303, ул. Овче поле № 153, www.gvardia.net
e-nom@: bns@bgns.net тел.: 02 831 07 67, факс: 02 934 60 01 e-nom@: gvardia@gvardia.net

На 23 декември 2006 г. почетохме паметта на живата торпила – капитан Димитър Списаревски.

Събрахме се в Централния щаб на БНС и оттам потеглихме към с. Пасарел...

За първа година на лобното място, недалеч от с. Пасарел, бяхме единствените, които отбелязаха паметта на летеца изстребител. Колоната ни от около 60 души потегли от центъра на селото и скоро стигнахме до мястото, където са били открити останките от неговия самолет.

След кратка тържествена церемония запалихме огън и всички се събраха да обядват. В приятната атмосфера времето премина бързо и скоро дойде време да почистим района и да поемем обратния път към Пасарел.

Топла грижа за българските пенсионери

От 18 до 30 декември Хуманитарният корпус на БНС проведе за втора поредна година благотворителна акция за раздаване на топъл чай и сандвичи на български пенсионери.

Радваме се, че и тази година успяхме да помогнем поне малко на нашите баби и дядовци, да им покажем, че не са сами и не са забравени.

Благодарим на всички, които изпратиха своите дарения по пощата и на банковата сметка. Ще се радваме да се запознаем и лично с всеки от вас. Пишете ни и елате в Щаба на БНС.

В брой 6 на сп. "Борба" от ноември 2006 г. на стр. 27, десети ред отдолу нагоре е допусната грешка в имената, като вместо НАГИ е вписано името КАДАР.

Редакцията моли за извинение както автора – г-н Евдоким Евдокимов от Мюнхен, Германия, така и читателите на сп. "Борба".

Настоящото стихотворение е предоставено на списание "Борба" от живеещия в Канада наш съидейник г-н Тони Ворош. Запазено е в неговия архив като спомен от участието на двамата с автора в края на Втората световна война на Унгарския фронт.

Авторът – г-н Иван Долев, е също наш съидейник – легионер и антикомунист. До края на живота си той остана верен на освобождението на отечеството ни от комунистическите пълчища. След 10 ноември 1989 г. е член на Българския демократически форум и член на неговото ръководство.

Вечна да бъде паметта му!

Върба

(Унгария 1945 г.)

*В полетата бойни върба повалена
изпълни сърце ти с тъга.
А скъпите жертви и младост сломена,
тез хиляди смрадни тела
на хора, избити нахалост в полята,
не трогнаха твойта душа.*

*Огньовете златни на заник прекрасен
събудиха в тебе мечти.
Видя ли обаче там боя ужасен
и нашите смели момци,*

*ударени смъртно и в кървящи рани,
прострени до онази върба.*

*Дали си припомняш атаката бясна
и воинът обречен да падне
с реазбита глава
при щурма победен,
оставил сироти деца?*

*Плачи за върбата,
ридай за дървото,
възпял го чрез своя куплет.
А в боя че паднаха
стотици младежи,
не трогва се славний поет.*

Новата година

*Честита Новата година
на българите по света,
привет от майката родина
със бисерната красота.*

*България ви поздравява
със коледните светли дни
и щастие ви пожелава
през идващите бъднини.*

*Бъдете здрави и щастливи,
духът ви смело да лети,
бъдете живи и красиви
със огнените си мечти.*

*Помнете българското име
и златна бащина земя,
дела красиви да творите
със благородната душа.*

*И нека Новата година
успехи да ни донесе,
Родината да е градина
със светло пролетно лице.*

*Честита Новата година
на българите по света,
да помнят майката родина
и златна бащина земя.*

Кирил Крумов, Враца

Уважаеми господин Спасов,

Във Ваше лице поздравявам редакционния колектив на сп. "Борба" по случай Новата 2007 г. В продължение на шест десетилетия това списание възпламенява българския национален дух всред емигрантите и целия български народ. Това е единственият независим източник на българския патриотизъм и национален дух. Списание "Борба" е факелът, който огрява пътя на българския народ към истинската свобода.

Желая през Новата година да бъдете здрави, борбени и щастливи, за да продължите високопатриотичното дело с издаването на сп. "Борба". България е била, има я и сега и ще пребъде във вековете!

Кирил Крумов

Едно изключително представяне на книга в Народното събрание

Има хора, за които се шуми и говори, когато са между нас. Преминали в небитието, прахът на времето ги покрива със забрава.

Васил Златаров е човекът, за когото се е говорило, говори се и ще се говори, защото животът му на патриот, националист и борец срещу комунизма ще вдъхновява идващите след нас поколения и ще бъде пример за подражание на тези, за които името България е преди всичко въпрос на чест, достойнство и жертвоготовност.

Такива мъже прахът на времето не ги покрива със забрава.

На 13 декември 2006 г. в кафе-клуба на народния представител в Народното събрание бе представена книгата на Васил Златаров "815 дни в очакване на разстрел". Представянето направи народният представител и председател на СДС г-н Петър Стоянов.

Господин Едвин Сугарев направи литературен анализ. Взеха отношение към книгата и живота на Васил Златаров още: проф. Стефан Карастоянов, Лъчезар Тошев, Костадин Семерджиев, Дечко Драгиев.

На представянето присъстваха негови съидейници и народни представители. От името на БНФ, Инк. присъства зам.-председателят г-н Г. Спасов.

Книги, списания и вестници, отпечатани в разумен тираж в печатна база "Отечество" – София, и намерили място на страниците на списание "Борба" като съобщение много рядко са се застоявали по рафтовете на книжарниците разпространители, павилионите и специализираните места за продажбата им.

Списание "Борба" е връзката между българите, живеещи в чужбина, и тези в родината. То се разпространява освен в България още и в страните от Европа, в САЩ, Канада, Австралия и някои от южноамериканските страни, като Аржентина, Чили, Уругвай и други, в които се чува българска реч.

Напоследък списанието е добре прието и в държави-градове като Сингапур – града с най-висок жизнен стандарт в света.

Възползвайте се!

За контакти: Белово 4470, ул. "Алабак" 21, списание "Борба" – за Гошо Петров Спасов.

Скръбна вест

ИВАН АЛЕКСАНДРОВ КАРАГЪЗОВ

Роден на 16 септември 1927 г. в София почина на 3 декември 2006 г. в Петербург – щата Флорида, САЩ. Той прекара 12 години от своя живот по затвори и лагери по време на комунистическата тирания в България. Комунистите обаче не прекършиха неговия характер и твърдост. Той излезе победител в тази неравна борба и успя да поживее и види рухването на комунизма. Но нелепа смърт покоси неговия живот!

Поклон! Дълбок поклон пред родолюбца и антикомуниста Иван Карагъзов.

От приятелите му

Скръбна вест

На 20 януари 2007 г. почина

ИАНА ЛЕВОВА

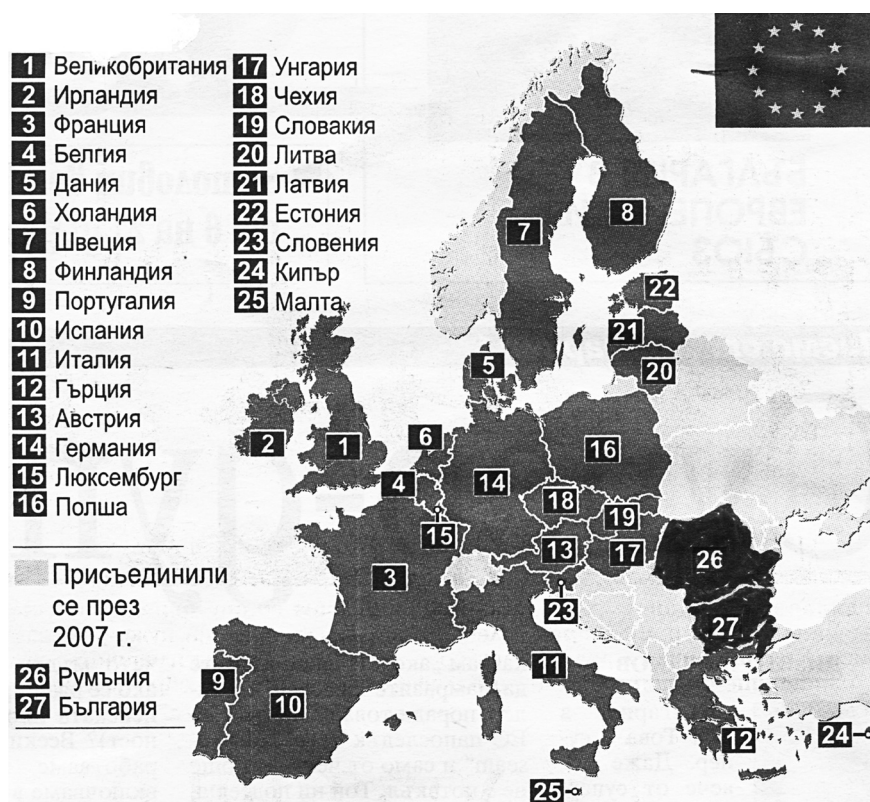
Родена на 15 септември 1915 г. в Пещера, още като ученичка се включва в женската секция на СБНЛ. През 1938 г. се жени за члена на Главното водачество на СБНЛ Денчо Стефанов. Следват известните ужаси от комунистическия преврат на 9 септември. Дочака промените на 10 ноември 1989 г. и се включи активно в редовете на Българския демократически форум, като почти до последния си час коригираше изданието на БДФ в. "Прелом". Преживяла четири големи исторически събития, тя остана с непреклонен дух. Излезе победителка от всички превратности в живота.

Поклон! Дълбок поклон пред родолюбката, всеотдайната майка и приятелка.

Децата и приятелите legioneri

Държави, членуващи в Европейския съюз към 1 януари 2007 г.

История на образуването и разширението на Европейската икономическа общност и Европейския съюз

- 1957 г.:** Във Рим се подписва договор между Германия, Белгия, Холандия, Франция, Италия и Люксембург и се основава Европейската икономическа общност.
- 1973 г.:** Англия, Дания и Ирландия се присъединяват към Общността.
- 1981 г.:** Гърция се присъединява и става десета страна членка на Общността.
- 1986 г.:** Испания и Португалия се присъединяват.
- 1990 г.:** Пада Берлинската стена, а с това и комунистическият режим в Централна и Източна Европа. Държавите в тази част на Европа, освободили се от комунистическия гнет, изказват желание да се присъединят към отбранителния съюз НАТО и към Европейската общност. На 3 октомври Източна Германия като част от Обединена Германия влиза в Общността.
- 1992 г.:** Европейската общност се преименува на Европейски съюз.
- 1995 г.:** Австрия, Финландия и Швеция стават членове на Съюза.
- 2004 г.:** Полша, Чехия, Унгария, Словакия, Словения, Латвия, Литва, Естония, Кипър и Малта стават пълноправни членки на ЕС.
- 2007 г.:** България и Румъния бяха приети в Европейския съюз.

Отворено писмо

До Негово Превъзходителство Майкъл Хъмфрис –
Представителство на Европейската комисия в България,
ул. “Московска” 9, София
Копие: сп. “Борба”

Ваше Превъзходителство,
Моля да приемете моите най-сърдечни благопожелания по случай

Новата 2007 година

Да бъде спорна както за България, така и за Вас и Европейското семейство, на което вече сме член.

Но с празни приказки и обещания от някои политически лидери от средите на БСП, че ще се съобразим с Вашите изисквания, няма да стане. Изисква се упорит труд, почтеност, любов към България и най-вече всеки да заеме мястото, което му се полага, за да може да разкрие своите таланти.

Притежавам мониторингов доклад относно степента на готовност за членството в ЕС на България и Румъния с дата 26 септември 2006 г. Този доклад, състоящ се от 58 страници, от които 36 се отнасят за България, явно, недвусмислено и точно отразява какво е направено, какво не и какво следва да се направи до март 2007 година, за да не се приложат по някои глави предпазни клаузи. Особено се набляга на въпросите за корупцията, престъпността, прането на пари, съдебната система и други. Смятам, че като юрист мога да преценя какво е направено в съдебната система. Но още много трябва да се направи, и то незабавно. На подсъдимата скамейка да бъдат изправени час по-скоро хора, които по един или друг начин са престъпили закона с единствената цел да се облагодетелстват, независимо от какъв ранг са и какъв пост заемат в момента. В тази връзка не може да се подмине въпросът, че тежки и жестоки убийства и досега са неразкрити. Не е ли плачевно състоянието – досега да не могат да се разкрият убийците на двете сестри и други подобни жестоки убийства?

И само това ли е? Редица материали във вестниците от 2004 и 2005 година и в списание “Борба” бяха поместени за това как слезлите от баирите смели партизани влязоха по села и градове и започнаха да грабят и избиват невинни хора, които с честен труд и пот бяха създали известно имущество. Мина се през т.нар. народен съд, последва и грабежът с небезизвестния Закон за собствеността на гражданите, с който се отне малкото останало в патримониума на честните хора. По-късно се създаде “Закон за сделките с компенсаторни инструменти”. Впоследствие, пак за да се хвърли прах в очите на ограбените и най-вече за да се заблуди европейската общественост, се създаде “Закон за възстановяване на собствеността върху одържавените имоти”. В параграф 2 на преходните и заключителните разпоредби на този закон се чете: “*В едномесечен срок от влизането в сила на този закон Министерският съвет приема наредба за прилагането му.*” А в параграф 3 пише: “*Изпълнението на закона се възлага на Министерския съвет.*” Досега министър-председателят на България Сергей Дмитриевич не намери време, за да подготви и публикува въпросната наредба, а това го задължават посочените по-горе параграфи. Или от това следва, че обезщетяването на ограбените ни имоти пак се отлага за неопределено време. Но какво може да се прочете по този въпрос във в. “168 часа”, бр. 31 от 2006 г.: **“Прокурори си купуват жилища с компенсаторки и още 9 висши магистрати са получили на безценица държавни апартаменти. Жилищата са закупени с компенсаторки, като преди това те са били луксозно ремонтирани за сметка на държавата.”**

Потърпевши са милиони български граждани, които пострадаха от комунистическите изстъпления в продължение на почти половин век. Но да се надяваме, че и на нашата улица ще изгрее слънцето, а това ще бъде с такива действия от страна на Европейската комисия и Европейския съд за правата на човека, с които да възтържествува законността и правовият ред, за които толкова много се говори. Ще бъде радостен и щастлив, ако получа отговор, пък какъвто и да би бил той. Още по-радостен ще бъде, ако Ваше Превъзходителство намери време за една лична среща с мен, при която да Ви покажа официални документи, които притежавам, по редица въпроси във връзка с поставянето “зад решетките” на законността в Република България.

8 януари 2007 г.

Николай НАЧЕВ

Èçááááíáóí íà ñíēñáíēā “Áíðáà” ñā òēíáíñēðā āāēíñòāāíí íòú ììíùē íà ÷ēòàòāēēòē ñē. Çà āā ñā èçáēāíáòú āē ñíēēòē òāēñē ÿðē èçāāæāāíā ēēē ñðāāðýāāíā íà ÷āēíāā áú āāēóòā, ðàçēē ÷íē íòú òēçē áú ñúíòāāòíàòā ñòðāíā, ììíùēòē āā ñā èçíðāùàòú:

áú ēāāíāā - āí Áíðí Ñíāñíāú, óē. “Áēāāēú” 21, Áēēíāí, Áúēāāðēý

áú āāñòðāēēēñēē āíēàðē - Mr P. Sarajdaroff, 8 Swansea Grove, Mornington, Vic. 3931, Australia

áú ùàòñēē āíēàðē - “Borba”, P.O. Box 46250, Chicago, IL. 60646, USA

(Íòú Áāðíā ììíùēòē áú āāēóòā ñāàòú āā ñā èçíðāùàòú ē íà āāðāñā íē áú Áúēāāðēý.)

БЪРБА®
ЗА НОВА БЪЛГАРИЯ

Тази възможност би трѣбвало разумно да бѣде
използвана, за да може най-после върховенството
на закона да заеме своето мѣсто въ България.
Мѣсто, което въ прехода по сценарий остана
и е все още незаето.

Европейският сѣдъ за правата на човѣка въ Страсбургъ дава последна надежда
на българитѣ да се защитятъ отъ държавата си, следъ като сѣ извървѣли всички-
тѣ стѣпала на сѣдебната ѣ система.

Вѣра
Сила
Суверенитетъ

Печатъ: Отечество ООД